

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Katedra tělesné výchovy

Liga mistrů - historie a současnost

Champions League – history and present

Bakalářská práce

Autor: Jan Schánělec

Vedoucí práce: PaedDr. Ladislav Pokorný

Praha 2012

Prohlašuji, že bakalářskou práci jsem vypracoval samostatně a na základě literatury a pramenů uvedených v seznamu použité literatury.

V Praze dne 22. 06. 2012

Jan Schánělec

Chtěl bych poděkovat vedoucímu této bakalářské práce PaedDr. Ladislavu Pokornému za jeho odbornou pomoc a ochotu při vypracování této bakalářské práce.

Abstrakt

Tato bakalářská práce se zabývá Ligou mistrů. Cílem je shrnout její historii a strukturu. Dále zde zkoumám, co vede k úspěchu v Lize mistrů a jakou prestiž má tato soutěž u fanoušků. První část se věnuje struktuře soutěže. Další část obsahuje Pohár mistrů evropských zemí, předchůdce Ligy mistrů. V další části shrnuji jednotlivé ročníky. Dále jak jsou úspěšní favorité, zda soutěž vyhrávají nejbohatší kluby, zda se vyplatí hrát spíše útočná nebo obranná hra, zkoumám zde i jestli přibývá nebo ubývá počet gólů a zda jsou vítězové Ligy mistrů úspěšní i v lize ve své zemi. Dále uvádím výsledky dotazníku, zaměřeného na oblíbenost soutěže u lidí.

Klíčová slova: Liga mistrů, Pohár mistrů evropských zemí, fotbal, UEFA koeficienty, UEFA

Abstract

This bachelor work is dealing with the Champions League. Targets of this work are to summarize the history of the Champions League and to describe its structure. Next things I explore are factors which lead to success in the Champions League and what prestige has the Champions League between people. The first part of the work is dedicated to the structure of the competition. In the next part is included European Champion Club's Cup, the predecessor of the Champions League. In the next part I summarize every single season of the Champions League. Then I explored whether favorites are successful in the event, whether the richest clubs tend to win the Champions League more likely, whether it is better to play either offensively or defensively, I explore whether there is an increase or a decrease of scored goals and whether winners of the Champions League are successful in their national league. I also give an outcome of questionnaire focus on popularity of the Champions League between people.

Key words: Champions League, European Champion Clubs' Cup, football, UEFA Coefficients, UEFA

Obsah

1	Úvod.....	8
2	Cíle.....	9
3	Formát Ligy mistrů	10
4	Pohár mistrů evropských zemí.....	13
5	Ročníky Ligy mistrů	16
5.1	1992-1993.....	16
5.2	1993-1994.....	18
5.3	1994-1995.....	20
5.4	1995-1996.....	22
5.5	1996-1997.....	24
5.6	1997-1998.....	26
5.7	1998-1999.....	28
5.8	1999-2000.....	30
5.9	2000-2001.....	32
5.10	2001-2002	34
5.11	2002-2003	36
5.12	2003-2004	38
5.13	2004-2005	40
5.14	2005-2006	42
5.15	2006-2007	44
5.16	2007-2008	45
5.17	2008-2009	46
5.18	2009-2010	47
5.19	2010-2011	48
5.20	2011-2012	50
6	Čeští účastníci Ligy mistrů	57
7	Vyhrávají favorité?	59
8	Vyhrávají Ligu mistrů nejbohatší kluby?	71
9	Vstřelené a obdržené góly.....	75
10	Vyhrávají vítězové Ligy mistrů i domácí ligu?.....	78
11	Prestiž Ligy mistrů u fanoušků fotbalu	80
12	Závěry.....	83

13	Seznam literatury:	85
13.1	Elektronické odkazy:	86

1 Úvod

Tématem mé bakalářské práce je Liga mistrů, její historie a současnost. Toto téma jsem si vybral, protože fotbal hraji od šesti let. Mám k tomuto tématu tedy hodně blízko a velice mě zajímá. Od mládí tuto soutěž sleduji.

Fotbal je nejoblíbenějším sportem na světě a tato soutěž společně s jihoamerickým Pohárem osvoboditelů je nejslavnější klubovou soutěží ve fotbale na světě.

Fotbal už dávno není pouze zábava, dnes především v profesionálním fotbale hraje důležitou roli ekonomika. A právě díky Lize mistrů může mužstvo vydělat spoustu peněz.

Předchůdcem Ligy mistrů je Pohár mistrů evropských zemí, který se hrál od roku 1955 každý rok až do roku 1992, kdy z něho vznikla Liga mistrů. Poháru mistrů evropských zemí se účastnily pouze kluby, které vyhrály předchozí ročník, nebo vyhráli ligu ve své zemi. Nebylo tomu tak pouze v prvním ročníku. V Lize mistrů je to s obsazením trochu složitější. V roce 1992 Pohár mistrů evropských zemí změnil systém a přejmenoval se na Ligu mistrů.

Jedná se o nejlepší klubovou evropskou soutěž, druhou nejlepší klubovou soutěží v Evropě je Evropská liga. Vítězi těchto dvou lig hrají na začátku následující sezóny o evropský Superpohár. Vítěz Ligy mistrů postupuje také na Mistrovství světa ve fotbale klubů (předchůdcem Interkontinentální pohár), kde se střetne s ostatními vítězi kontinentálních lig. Šampion Oceánské ligy mistrů OFC si však musí od roku 2007 vybojovat účast v kvalifikaci proti vítězi ligy pořadatelské země.

2 Cíle

Cílem bakalářské práce je zmapovat historii Ligy mistrů. Shrnout jednotlivé ročníky. Zmapovat úspěchy českých účastníků. Popsat jak funguje systém soutěže, jak se do Ligy mistrů postupuje. Popsat, co vede k úspěchu v této soutěži. Zda se vyplatí hrát více útočná nebo obranná hra, zda vyhrávají favorité, zda jsou favorité nejbohatší kluby, zda dokázaly týmy, které vyhrály Ligu mistrů, vyhrát i svoji domácí národní ligu. Jak je Liga mistrů oblíbená u fotbalových fanoušků. Porovnat úspěšnost z pohledu historického vývoje – nejúspěšnější klub, země, střelec, trenér.

3 Formát Ligy mistrů

Liga mistrů je fotbalová soutěž pořádaná Evropskou fotbalovou asociací (UEFA) pro nejlepší kluby evropských lig. Jedná se o výroční soutěž.

Na rozdíl od Pohárů mistrů evropských zemí, který byl předchůdcem Ligy mistrů, má Liga mistrů skupinovou fázi. Pohár mistrů evropských zemí se hrál pouze vyřazovacím způsobem až na poslední ročník 1991/92, kdy už se soutěž začala přeorganizovat.

Dnešní podoba Ligy mistrů má kvalifikační, skupinovou, vyřazovací fázi a finále.

Kvalifikaci tvoří čtyři kola. Je rozdělena na dvě části mistrovskou a nemistrovskou. Mistrovská část se hraje od prvního kola a tvoří ji týmy, které vyhrály národní ligu, ale kvůli nízkému koeficientu nepostupují přímo do skupinové fáze. Nemistrovská část se hraje od třetího kola. Tvoří ji týmy, které nevyhrály národní ligu. Hraje se systémem doma venku. O postupujícím rozhoduje celkové skóre po obou zápasech. V případě schody postupuje tým, který vstřelil na hřišti soupeře víc branek. Když nemůže rozhodnout o postupujícím ani toto pravidlo, tak o postupujícím rozhoduje prodloužení, které se hraje dvakrát patnáct minut. Potom na řadu přichází penaltový rozstřel, který tvoří pět pokutových kopů každého z obou týmů. V případě stále nerozhodnosti rozhodne tzv. náhlá smrt.

Do skupinové fáze postupuje 22 týmů přímo a 10 týmů z kvalifikace, 5 z mistrovské a 5 z nemistrovské části. 32 týmů je rozděleno do čtyř košů podle koeficientu. Z těchto košů jsou pak rozlosovány do osmi skupin po čtyřech týmech. Žádné dva týmy ze skupiny nesmí pocházet ze stejné země. Ve skupinách odehraje každý tým s každým dva zápasy opět doma a venku. Do vyřazovací fáze postupují první dva týmy. Tým, který skočil na třetím místě, si zahraje ještě Evropskou ligu. O pořadí ve skupinové fázi rozhoduje popořadě: počet bodů - vyšší počet získaných bodů ve vzájemných zápasech týmů se stejným počtem bodů – vyšší brankový rozdíl týmů se stejným počtem bodů ve vzájemných zápasech – vyšší počet branek vstřelených ve vzájemných zápasech – vyšší počet vstřelených branek na hřišti soupeře – vyšší brankový rozdíl ve všech zápasech – více vstřelených branek ve všech zápasech – vyšší klubový koeficient, který tvoří pět předešlých ročníků.

Do vyřazovací fáze postupuje 16 týmů, které jsou rozděleny do dvou košů. Vítězové tvoří koš nasazených, mužstva z druhých míst pak tvoří koš nenasazených. Do osmifinále se vždy losuje jeden tým s nasazených a jeden z nenasazených. Nemohou se potkat kluby z jedné země. První zápas začíná vždy na půdě nenasazeného. Po odehraném osmifinále už je pouze jeden los, při kterém je rozlosován zbytek soutěže, zde už se může utkat každý s každým. Losuje se zde i, na jakém hřišti se bude začínat. Vyřazovací fázi tvoří osmifinále, čtvrtfinále a semifinále. Do dalších fází se postupuje podle stejných kritérií jako u kvalifikační fáze.

Finálový zápas se hraje pouze na jedno utkání na předem daném stadionu. Když o vítězi nerozhodne základní hrací doba, musí se opět odehrát prodloužení případně penaltový rozstřel stejně jako v kvalifikační a vyřazovací fázi.

Národní koeficient určuje počty a nasazení týmů jednotlivých zemí do Ligy mistrů a Evropské ligy. Počítá se pro nadcházející sezónu jako součet pěti uplynulých sezón. Body se přidělují takto, v hlavní fázi soutěže tedy od skupinové fáze se přidělují 2 body za vítězství 1 bod za remízu. V předkolech je to pak 1 bod za výhru a 0,5 bodu za remízu. K těmto bodům se pak ještě přičtou body bonifikační. Ty lze získat v Lize mistrů za účast ve skupinové fázi 4 body, za osmifinále 5 bodů, za čtvrtfinále, semifinále, finále 1 bod. V Evropské lize po jednom bodu za dosažení čtvrtfinále, semifinále a finále. Pro každý stát se pak sečte dosažený zisk všech jeho klubů v ročníku a vydělí se počtem klubů v pohárech v dané sezoně.

Národní žebříček určuje, kolik týmů si v příštím roce zahraje Ligu mistrů a Evropskou ligu. (59, 61, 66)

místo v žebříčku	počet týmů v LM	počet týmů v EL
1. - 3.	4	3
4. - 6.	3	3
7. - 9.	2	4
10. - 12.	2	3
13. - 15.	2	3
16. - 51.	1	3
52. - 53.	1	2

4 Pohár mistrů evropských zemí

Pohár mistrů evropských zemí je předchůdcem Ligy mistrů. První evropskou soutěží, která se odehrávala na mezinárodní úrovni, se stal Středoevropský pohár. Hrál se od roku 1927 a prvního ročníku se účastnily dva nejlepší kluby z Rakouska, Československa, Maďarska a Jugoslávie. Za vznik Středoevropského poháru se přičinil jeden z nejznámějších praotců mezinárodní kopané Hugo Meisl. Hugo Meisl pocházel z židovské bankéřské rodiny z Ostravy. Meisl vymyslel systém dvou zápasů doma a venku, kdy o vítězi rozhodne součet branek s obou zápasů. V té době ale padalo hodně gólů, a tak ho nenapadlo, že by kluby mohly skončit s vyrovnanou bilancí. V semifinále se tak v roce 1927 stalo a rozhodčí musel o postupujícím rozhodnout hodem mincí. Pohár si získal popularitu a začaly se do něj hlásit i jiné země. V roce 1937 Meisl zemřel a v tomto roce se naposledy poháru účastnily rakouské týmy, protože země ztratila Hitlerovým aušlusem nezávislost. To mělo za následek úpadek Středoevropského poháru. Přivlastnily si ho komunistické svazy ve východní Evropě a střetávaly se v něm rezervní týmy druholigových vítězů. V roce 1992 byl zrušen.

Čtyři roky po skončení druhé světové války vytvořily svazy Itálie, Španělska, Francie a Portugalska vlastní klubovou soutěž Latinský pohár. Konal se vždy na konci sezony střídavě v jednotlivých zemích. Měl přímý vyřazovací systém, dvě semifinále, zápas o třetí místo a finále. Body se sčítaly vždy po čtyřech letech. Odehrály se dva čtyřlenné ročníky. V obou vyhrálo Španělsko.

Myšlenka na vznik Pohárů mistrů Evropských zemí přišla od Francouzů. Gabriel Hanot, redaktor časopisu L'Equipe byl rozzloben tvrzením anglických novin, že Wolverhampton Wanderers se stali mistry Evropy, když porazili v přátelských utkání Honvéd Budapešť a Spartak Moskva. Hanot se rozhodl založit soutěž, která by vedla k nalezení skutečných mistrů Evropy. To se mu povedlo a v sezoně 1955/56 soutěž začala. Její organizaci pak převzala nově vniklá UEFA. Soutěže se účastnili pouze mistři jednotlivých zemí a po prvním kole i obhájci trofeje. Hrál se vyřazovacím způsobem doma a venku. Výsledek byl určen celkovým skórem. Finálový zápas se hrál pouze jednou na neutrální půdě na předem daném stadionu. Vyrovnané výsledky vyžadovaly až do roku 1967 rozhodující utkání. Poté byl zaveden nový systém, kdy v případě rovnosti

předchozích pravidel, postupuje mužstvo, které vstřelilo víc branek na hřišti soupeře. V případě rovnosti i po tomto bodu rozhodoval až do roku 1971 hod mincí. Poté byly zavedeny pokutové kopy. Prvního turnaje se účastnilo 16 mužstev, i když některá z nich nebyla skutečnými mistry, ale pouze náhradníky za celky, které se nechtěli nebo nemohli účastnit. Na začátku dominoval soutěži Real Madrid. Dokázal vyhrát prvních pět ročníků. Po Realu vládla soutěži Benfika. V šedesátých letech se dokázala pětkrát dostat do finále. Úvodní dvě se jí podařilo vyhrát. V roce 1963, 1964 a 1965 dominoval lize Milán. V roce 1963 to by AC Milán, kdo si odvezl trofej a následující dva roky městský rival Inter Milán. V roce 1966 se na výsluní vrátil Real Madrid. V roce 1967 se vítězství dočkal poprvé nelatinský tým Celtic. O rok později upevnil pozici ostrovního fotbalu Manchester United, který se stal prvním anglickým vítězem. V roce 1969 vyhrál soutěž opět AC Milán. Ale to byl na dalších sedmnáct let poslední úspěch latinských zemí v Poháru mistrů evropských zemí. Během 70. let a počátku 80. let vládly soutěži mužstva z Nizozemí, Německa a Anglie. V roce 1970 byl nejúspěšnější Feyenord. Pak dokázal třikrát po sobě zvítězit další holandský tým Ajax, v němž hrála základ tzv. totální kopaň, kdy se všichni hráči zapojovali do útoku i do obrany. Následující tři roky dominoval poháru německý Bayern Mnichov. Po té přišla opět nadvláda anglických celků, nejdříve vyhrál dvakrát Liverpool pak dvakrát Nottingham Forest, v roce 1981 opět Liverpool a po něm zvítězila Aston Villa. Finále v roce 1985 na Heysel Stadium v Bruselu se smutně zapsalo do historie. Před utkáním Juventusu proti Liverpoolu zaútočila skupina anglických hooligans na italské fanoušky za jednou z branek. Došlo ke zřícení bezpečnostní zdi a třicet devět lidí, většinou Italů, přišlo o život. Utkání, které ztratilo smysl, vyhrál 1:0 Juventus. Důsledkem bylo, že všechny anglické kluby byly vyloučeny ze všech evropských soutěží na pět let, Liverpool na neurčito. To trochu snížilo úroveň soutěže. V roce 1986 se rumunská Steaua Bukurešť stala prvním východoevropským mužstvem, které zvítězilo v Poháru mistrů evropských zemí, poté co porazila ve finále Barcelonu. Finále se ale stalo jedním z nejhorších turnajů. V utkání nepadl v základní hrací době ani v prodloužení gól a z pokutových kopů byly proměněny pouze dva a to rumunským klubem. V roce 1987 se podařilo zvítězit FC Portu. Po té získal triumf v soutěži třetí holandský tým PSV Eindhoven. V roce 1989 a 1990 se vrátil na výsluní posílený o zahraniční hráče AC Milán. O rok později se stala

Crvena Zvezda druhým východoevropským mužstvem, které dokázalo tuto soutěž vyhrát. V roce 1992 se systém radikálně změnil po přímém nátlaku větších evropských klubů, které se netajily tím, že by rády viděly vznik evropské superligy. Čtvrtfinále a semifinále byla nahrazena dvěma čtyřčlennými skupinami, z nichž vzešli dva finalisté. V tomto roce vyhrála trofej Barcelona poprvé. V sezoně 1992/1993 se už soutěž přejmenovala na Ligu mistrů. (18, 20, 31, 32, 57)

5 Ročníky Ligy mistrů

5.1 1992-1993

V předkolech překvapivě vypadli obhájci z Barcelony (Obhájci ještě Poháru mistrů evropských zemí), které vyřadila CSKA Moskva a Leeds United zásluhou Glasgow Rangers.

Zajímavostí bylo vyřazení Stuttgartu v prvním kole předkola proti Leedsu United. Stuttgart porazil doma Leeds 3:0 a venku prohrál 1:4. Díky těmto výsledkům by tedy postupoval Stuttgart díky většímu počtu vstřelených branek na hřišti soupeře. Jenže trenér Stuttgartu Christoph Daum poslal omylem na posledních 8 minut na hřiště šestého cizince, což pravidla neumožňovaly. UEFA totiž pozměnila pravidlo o počtu cizinců, kteří mohli za tým nastupovat. Kluby mohly postavit maximálně pět hráčů narozených v zahraničí a přinejmenším dva z nich museli v zemi, kde klub působil, žít alespoň pět let. Leeds podal protest a UEFA nařídila rozhodující utkání v Barceloně, kde Leeds vyhrál 2:1 a postoupil.

V prvním ročníku Ligy mistrů si dělal velké ambice na vítězství Olympique Marseille, který vedl Bernard Tapie. Bernard Tapie byl muž s mimořádným talentem peníze vydělat i o ně přijít. Byl to nejdříve druhořadý zpěvák, poté herec, pak podnikatel a nakonec tunelář a milionář. V jednu dobu vlastnil marseilleské doky, televizní stanici, byl socialistickým poslancem a v jednu dobu zastával méně významný ministerský úřad. Nejvíce se ale proslavil jako vlastník klubu Olympique Marseille. Klub koupil v roce 1986. Přivedl několik vynikajících hráčů a počínaje rokem 1989 vyhrál s klubem francouzský ligový pohár pětkrát v řadě za sebou. Největší ambice na pohár Ligy mistrů měl právě v tomto ročníku. Na hráče Marseille byl tedy veliký tlak. Utkáními první skupiny prošli však bez porážky, třikrát vyhráli a třikrát remizovali a obsadili první příčku o bod před Rangers. Druhou skupinu vyhrál AC Milán.

Ve finále, které se hrálo na Olympijském stadionu, se tedy střetly kluby AC Milán a Olympique Marseille. AC Milán vedl trenér Fabio Capelo, který dovedl tým k rekordní sérii 58 ligových zápasů bez porážky a v Lize mistrů všechna utkání vyhrál. Milán nastoupil v nejsilnější sestavě včetně v té době nejdražšího hráče Gianluigy Lentiny, který přišel do Milána za 13 milionů liber. V útoku hrál Mark

Van Basten, který v tomto ročníku Ligy mistrů vstřelil šest branek. AC Milán měl kvalitnější tým plný hvězd, ale na straně Marseille bylo velké zaujetí. Dvě minuty před koncem poločasu vstřelil jediný gól Basile Boli a Olympique Marseille mohl slavit vítězství. To ale znamenala později úplatkářská aféra. (1, 31, 33)

5.2 1993-1994

Vzhledem k tomu, že přibyly nové týmy, díky vzniku nových států, musel se pozměnit formát soutěže. V předkolech se utkalo 20 mužstev. V prvním kole se k 10 postupujícím přidalo dalších 22 mužstev. Následovaly dvě vyřazovací kola, z nich vzešlo 8 týmů, které se rozdělily do dvou skupin. Oproti předchozímu ročníku postupovaly z obou skupin dva týmy. Přibylo tedy ještě semifinále, které se hrálo pouze jednozápasově a to na hřišti vítěze skupiny.

Ze soutěže bylo kromě Olympique Marseille vyloučeno i Dinamo Tbilisy, předchozí vítěz Poháru vítězů pohárů. Pokoušelo se uplácat rozhodčího v domácím zápase předkola proti Linfieldu.

Britští zástupci vypadli už ve vyřazovací fázi a do skupin nepostoupili. Rangers vypadli už v prvním kole, kdy je vyřadila Levski Sofie. Manchester United, kterému se podařilo vybojovat titul po 26 letech, vypadl v kole druhém proti Galatasaray Istanbul.

Největším překvapením byl postup francouzského Monaka do skupinové fáze. Monako postoupilo do Ligy mistrů až na úkor vyloučení Marseille. Mezi nejvýraznější hráče Monaka patřili Jürgen Klinsmann, Enzo Scifo a budoucí mistři světa Lilian Thuram, Emanuel Petit a Youri Djorkaeff. Tým vedl mladý trenér Arsène Wenger. V prvním kole vyřadil AEK Atény a v kole druhém Steauo Bukurešť. Postoupili do skupiny A společně s Barcelonou, Spartakem Moskva a Galatasarayem. Skupinu vyhrála Barcelona s 10 body, 2. skončilo Monako se sedmi body, 3. skončil Spartak Moskva a na posledním místě skončila Galatasaray. Do skupiny B postoupily AC Milán, FC Porto, Werder Brémy a Anderlecht. Skupinu podle očekávání vyhrál AC Milán, 2. skončilo FC Porto a z dalších fází vypadly 3. Werder Brémy a 4. Anderlecht.

V prvním semifinále v Miláně se střetly celky AC Milán a Monako. Milán zvítězil 3:0, i přesto že hrál více jak půl zápasu bez vyloučeného Alessandra Costacurty. Branky vstřelili z rohového kopu Marcel Desailly, z přímého kopu Demetrio Albertini a třetí gól vstřelil Daniele Massaro.

V druhém semifinále porazila doma Barcelona Porto 3:0 po dvou brankách Stoičkova a jedné brance Ronalda Koemana. I toto semifinále se neobešlo bez vyloučení, asi po hodině hry byl vyloučen kapitán Porta, Pinto.

Ve finále se tedy na Olympijském stadionu v Aténách střetl AC Milán a FC Barcelona. Milán měl problémy se sestavou. Kvůli kartám nemohli nastoupit střední obránci Costacurta a Baresi. A kvůli předpisům UEFY o počtu cizinců Raducioiu a Laudrup. Barcelona mohla nastoupit v plné sestavě a díky tomu byla některými považována za mírného favorita. Přesto ale byl Milán lepším týmem. Na hřišti byli vidět především Jugoslávec Dejan Savičević a Francouz Marcel Desailly, který do Milána přestoupil z Marseille a stal se prvním hráčem, který vyhrál tuto soutěž s dvěma různými kluby, protože Milán nakonec vyhrál finále vysoko 4:0. Paradoxem bylo, že trenér Milána Fabio Capello považoval Savičeviče za přebytečný talent, ale Savičeviče zachránil jeho fanda Silvio Berlusconi, díky kterému do zápasu nastoupil. Savičevič nakonec vstřelil jednu branku a na zbylých třech se podílel. První gól vstřelil Massaro, poté co se Savičevič protáhl kolem Miguela Angela Nadala a odcentroval. Massaro vstřelil i druhý gól těsně před poločasem. Dvě minuty po přestávce dal gól Savičevič a v 58. minutě trefil tyč, z čehož upravil na konečných 4:0 Desailly. Toto utkání měl původně pískat Nizozemec John Blankenstein, ale poté co mu někdo vyhrožoval smrtí, UEFA nominovala anglického rozhodčího Philipa Dona, který nakonec finále odpískal.
(2, 3, 31, 34)

5.3 1994-1995

V tomto ročníku se opět změnil herní systém. Po předkole se vytvořily čtyři skupiny o čtyřech mužstvech. Tyto skupiny se odehrály v první polovině sezony. Z každé skupiny postupovaly dvě mužstva, tedy celkově 8 z nich postupovalo do vyřazovací fáze, která se odehrála na jaře. Utkání ve vyřazovací fázi se hrála opět na dva zápasy doma a venku kromě finále, které se hrálo na předem určeném stadionu pouze jedno utkání. Některé mistrovské kluby se Ligy mistrů ani účastnit nemohly. Ligy mistrů se účastnily pouze kluby, které pocházely z 24 nejsilnějších zemí. Pořadí zemí určoval koeficient UEFY. Na týmy, které nespádaly pod nejsilnějších 24 zemí, zbyl pouze Pohár UEFA. Díky tomuto systému měly kluby zajištěn přínos z jistých třech domácích utkání. Nejvíce peněz proudivo ale do kapsy UEFY a to díky lukrativním smlouvám s televizními stanicemi a sponzory. Výzkum firmy TEAM ukázal, že přenosy z Ligy mistrů v Evropě sledovalo 3,64 miliardy diváků. A to představovalo drtivý 61% nárůst 1,4 miliardy diváků za rok. Oficiálním hracím časem pro Ligu mistrů se stal středeční večer. Od roku 1999, kdy se zrušil Pohár vítězů pohárů, připadl pro Ligu mistrů i večer úterní.

Skupinu A vyhrál překvapivě IFK Göteborg před Barcelonou. Největším překvapením bylo ale vypadnutí Manchesteru United, který skončil třetí. Získal stejný počet bodů jako Barcelona, ale měl horší vzájemný zápasy. Čtvrté místo obsadila Galatasaray.

Skupinu B vyhrál Paris Saint-Germain tým, který jako jediný v této fázi neztratil ani bod. Z druhého místa postupoval Bayern Mnichov. Třetí skončil Spartak Moskva a čtvrté Dynamo Kyjev.

Ze skupiny C postoupila z prvního místa Benfica a z místa druhého Hajduk Split. Nepostoupily Steaua București a Anderlecht.

Ajax přehrál obhájce trofeje AC Milán a v obou zápasech ho porazil 2:0 a skupinu D s náskokem vyhrál. Společně s ním postoupil AC Milán. Milán nakonec postoupil z druhého místa, byl ale blízko vyřazení. Postoupil až díky lepším vzájemným zápasům s Casinem Salzburg, s kterým měl stejný počet bodů. Čtvrtou příčku obsadily AEK Athény.

V osmifinále AC Milán vyřadil Benfiku a to, když jí doma porazil 2:0 a na Benfice skončil zápas bezgólovou remízou. Hrdinou tohoto osmifinále byl Ital Marco Simone, který vstřelil oba dva góly.

Ajax se střetl s Hajduk Split a po remíze venku 0:0 vítězství doma 3:0 postoupil do semifinále.

Ve třetím osmifinále se utkal Bayern Mnichov s IFK Göteborg. Bayern doma pouze remizoval 0:0. V odvetě byl po 22 minutách vyloučen brankář Bayernu Sven Scheuer. I přesto ale Bayern dokázal uhrát remízu 2:2 a postoupil.

Ve čtvrtém osmifinále hrála Barcelona proti Paris Saint-Germain. Barcelona uhrála doma na Nou Campu pouze remízu 1:1. Při odvetě Barcelona dlouho vedla 1:0, ale v posledních osmnácti minutách PSG zápas otočili, zvítězili 2:1 a potěti za sebou postoupili do semifinále.

V semifinále se střetl Ajax s Bayernem a AC Milán s PSG. Ajax postoupil přes Bayern po remíze 0:0 v Mnichově, kdy toho moc k vidění nebylo. Ovšem v Amsterdamu zvítězil Ajax 5:2. Z druhého semifinále vzešel jako vítěz AC Milán, poté co venku porazil Paris Saint-Germain 1:0 a doma 2:0.

Ve finále tedy nastoupil mladý tým Ajaxu, jehož průměrný věk činil pouze 23 let a to včetně dvaatřicetiletého Franka Rijkaarda, který na začátku sezony prohlásil, že tato sezona je jeho poslední. Soupeřem Ajaxu byl AC Milán, v jehož sestavě byl pouze jediný hráč pod 25 let. Poločas skončil 0:0. Ve druhé půli poslal trenér Ajaxu Van Gaal na hřiště dva osmnáctileté mladíky Nwankwa Kanu a Patricka Kluiverta, tím svůj tým ještě více omladil. Jedinou branku zápasu vstřelil právě Patrick Kluivert. Poté co mu ji připravil Rijkaard, pro kterého to byla nádherná rozlučka s mezinárodní kopanou. Vítězem tohoto ročníku se tedy stal Ajax Amsterdam. Zvítězilo mládí nad zkušeností. Během dvou let a něco se celý tým Ajaxu rozpadl a hráči zamířili do ciziny za penězi. (4, 5, 6, 31, 35)

5.4 1995-1996

System Ligy mistrů byl stejný jako v předchozím ročníku. Jedinou změnou bylo to, že poprvé se za vítězství udělovaly 3 body (dříve 2 body).

V této sezoně se ale změnil systém přestupování hráčů. Po vypršení smlouvy mohli všichni profesionálové z Evropské unie přestupovat v rámci členských států bez náhrady a nemohly se udělovat žádné předpisy, které by omezovaly zaměstnávání fotbalistů z řad občanů Evropské Unie v jiných členských státech.

Z předkola postoupily týmy Steaua București, Grasshopper, Rangers, Legia Varšava, Rosenborg, Ferencváros, Panathinaikos a Dynamo Kyjev, které bylo ale hned po prvním zápase ze skupiny A vyloučeno, kvůli pokusu o uplácení rozhodčích, kteří první zápas ve skupinách pískali. Dynamo bylo na tři roky z Ligy mistrů vyloučeno, trest byl později ale zmírněn. Do skupiny A se tedy nakonec dostal Aalborg BK, který v předkole Dynamu podlehl.

Skupinu A tedy tvořil dánský tým Aalborg BK, který skončil poslední. Překvapivě až třetí skončilo Porto. Z první příčky postupoval Panathinaikos a z druhé Nantes.

Ze skupiny B postupoval jediný tým se stoprocentní bilancí Spartak Moskva, z druhého místa Legia Varšava. Dalších fází se nezúčastnily třetí Rosenborg a čtvrtý anglický Blackburn Rovers.

Skupinu C vyhrál Juventus před druhou Borussií Dortmund. Ze skupiny nepostoupila třetí Steaua București a čtvrtí Rangers.

Obhájce trofeje Ajax vyhrál skupinu D před druhým Realem Madrid, třetím Ferencvárosem a čtvrtým Grasshopperem. Raúl González, který oblékal dres Realu, se stal nejmladším hráčem, který dal v Lize mistrů hattrick. Bylo to v zápase proti Ferencváros, zápas skončil 6:1.

Ze čtvrtfinále postoupili všichni vítězové skupin kromě Spartaku Moskva, který vypadl s Nantes. Nantes zvítězili doma 2:0 a venku uhráli remízu 2:2.

Ajax vyřadil Borussii Dortmund, duel už byl takřka rozhodnut po prvním zápase v Dortmundu, kde vyhrál Ajax 2:0. Doma pak stvrdil postup vítězstvím 1:0.

V duelu outsiderů proti sobě nastoupily týmy Legie Varšava a Panathinaikos Atény. Po remíze 0:0 ve Varšavě vyhrál vítěz skupiny A Panathinaikos 3:0 a postoupil.

Ve čtvrtém čtvrtfinále se potkaly kluby Real Madrid a Juventus. Real na San Bernabéu zvítězil 1:0 díky gólu Raúla. Ale v Itálii prohrál 2:0. Do semifinále tedy postoupil Juventus.

Ajax v prvním zápase semifinále podlehl Panathinaikosu 0:1 na svém Olympijském stadionu. Do Řecka jel s tím, že musí vyhrát, což se mu nakonec povedlo vysoko 3:0 a postoupil po druhé za sebou do finále.

Juventus porazil doma v prvním zápase Nantes 2:0, ve Francii podlehl soupeři 2:3. To mu ale stačilo k postupu do finále.

Juventus přestřílel Ajax 13:6 a na rohy vyhrál 10:6, byl tedy lepším týmem. Mohl utkání rozhodnout už na začátku, kdy nedal šanci Alex Del Piero ani Fabrizio Ravanelli. Nakonec vstřelil ale do sítě Ajaxu gól Ravanelli z velkého úhlu. Čtyři minuty před koncem kopal přímý volný kop Frank de Boer, míč doputoval Jarimu Litmanenovi a ten vyrovnal na 1:1. Litmanen tím dal devátou branku soutěže a stal se kanonýrem tohoto ročníku. Zápas dospěl až k prodloužení, kde Gianluca Vialli trefil břevno a třikrát ho výborně vychytil Van der Sar, díky němuž se Ajax dostal až k penaltovému rozstřelu. Na penalty vyhrál Juventus a mohl poprvé slavit titul v této soutěži. Jeho předchozí triumf z roku 1985 zasáhl stín Bruselské tragédie, kdy na stadionu zemřelo 39 fanoušků Juventusu při roztržce s fanoušky Liverpoolu. I tento úspěch ale později zmírnila dopingová aféra kolem Juventus. Díky slovům českého trenéra Zdeňka Zemana se na Juventus zaměřil turínský státní zástupce Raffaele Guariniella. Vyšetřovací tým zabavil na půdě klubu přes stovku léků a přípravků, za což dostal podmíněný trest odnětí svobody klubový lékař Riccardo Argicola. (7, 8, 9, 31, 36)

5.5 1996-1997

Na řadě týmů se projevila ztráta omezení týkající se národnosti. Předchozí ročník odehrál Juventus se čtyřmi cizinci, tento ročník se šesti cizinci, jednou z posil byl Zinedine Zidane. Borussia Dortmund zvýšila počet cizinců z šesti na deset, AC Milán ze šesti na osm a Manchester United ze tří na sedm.

Z předkola postoupily týmy Fenerbahce, Rangers, Rosenborg, IFK Göteborg, Widzew Łódź, Steaua București, Rapid Wien a Grasshopper, který vyřadil SK Slavii Praha vysoko celkově 6:0. Přímo do skupinové fáze postupovaly Auxerre, Ajax, Atlético Madrid, Borussia Dortmund, Juventus, Manchester United, Porto a AC Milán.

Jediným z osmice přímo postupujících do skupinové fáze, kterému se nepodařilo ze skupiny postoupit, byl překvapivě AC Milán. Milán byl ve skupině D a skončil třetí za Rosenborgem. Rosenborg si vybojoval postup v posledním zápase skupiny, kdy přijel na stadion Giuseppeho Meazzy (stadion AC Milán) a potřeboval zvítězit, což se mu nakonec povedlo 2:1. Majitel Milána, milionář Silvio Berlusconi, porážku zhodnotil coby nejhorší od chvíle, co v Miláně působí. Skupinu vyhrálo Porto a poslední skončil Göteborg.

Ve skupině A zase potřeboval vyhrát na půdě soupeře v posledním kole Ajax. To se mu na půdě Grasshoppers povedlo 1:0 a postoupil z druhého místa. První ve skupině skončilo Auxerre, které si to zajistilo výhrou doma nad Rangers. Rangers nakonec skončili poslední.

Atlético Madrid vyhrálo skupinu B před druhou Borussií Dortmund, která si také zajistila postup až v posledním zápase výhrou 4:3 nad nakonec poslední Steauaou Bukurešť. Třetí skončil Widzew Łódź.

Skupinu C vyhrál s velkým náskokem Juventus, kterému mohl děkovat Manchester United za to, že v posledním zápase porazil Fenerbahce Istanbul. Manchester totiž do posledních zápasů byl na třetím místě a díky výhře 2:0 nad Rapidem Wien a výhře Juventusu postoupil z druhého místa. Třetí skončila Fenerbahce a čtvrtý Rapid.

Favority čtvrtfinálových bojů byly Ajax, Juventus, Manchester United a Borussia Dortmund a všichni postoupili. Nejblíže k vyřazení měl Ajax proti Atlétiku. V domácím zápase pouze remízoval 1:1 a v odvetě vstřelil vítězný gól nigerijský útočník Tijani Babangida až minutu před koncem prodloužení. Juventus vyřadil Rosenborg po domácí výhře 2:0 a remíze 1:1. Manchester United se stal anglickým semifinálistou po dvanácti letech. Porazil doma FC Porto 4:0 a venku vybojoval bezgólovou remízu. Borussia Dortmund porazila celkovým skóre 4:1 Auxerre.

Semifinále mezi Juventusem a Ajaxem nebylo tak vyrovnané jako finále z roku 1996. Juventus postoupil, poté co oba zápasy vyhrál v Amsterodamu 2:1 a doma 4:1. I v druhém semifinále postupující vyhrál oba zápasy. Byla to Borussia Dortmund, když porazila Manchester United dvakrát 1:0.

Finálovým favoritem byl obhájce Juventus, i když Borussia měla výhodu, že se finále hrálo v Německu v Mnichově. Ovšem Borussie měla jiné plány. Borussii se uzdravil dirigent obrany Matthias Sammer a v týmu byli i bývalí hráči Juventusu Paulo Sousa a Andreas Möller. Především Sousa se chtěl Juventusu pomstít za to, že ho prodali v době, kdy byl zraněný. Dortmund se ujal vedení svou první střelou na branku ve 29. minutě. Gól dal Karlheinz Riedle, když si hrudí sklepl centrovaný míč a vystřelil. O čtyři minuty později dal stejný hráč druhý gól do sítě Juventusu. Tentokrát skóroval hlavou po rohovém kopu. Zinedine Zidane trefil tyč a gól Christiana Vieriho nebyl uznán kvůli ruce. Poločas tedy Borussia vyhrála 2:0. O poločase poslal trenér Juventusu Lippi na hřiště ne zcela zdravého Alexe Del Piera, který dal střelou zblízka góla na 2:1. Skvělé střídání předvedl i Hitzfeld, když poslal na hřiště Larse Rickena. Ten byl na hřišti pouhých 16 sekund, když vstřelil poslední gól zápasu. Přeloboval vyběhlého brankáře Angela Peruzziho. Dortmundu tedy slavil vítězství 42. ročníku Ligy mistrů a zároveň 5. Ročníku po přejmenování. (10, 11, 31, 37)

5.6 1997-1998

V tomto roce byl opět změněn herní systém. Název Liga mistrů už pro tuto soutěž není přesný. Hrála se dvě předkola, do kterých postupovali i vicemistři osmi nejsilnějších států podle koeficientů UEFA. V tomto roce to byly týmy FC Barcelona (Španělsko), Newcastle United (Anglie), Feyenoord Rotterdam (Nizozemí), Bayern Leverkusen (Německo), Paris Saint-Germain (Francie), AC Parma (Itálie), Sporting Lisabon (Portugalsko), Besiktas Istanbul (Turecko). Do předkol postupovali i mistři slabých států, ti hráli před tím pouze Pohár UEFA. Hrála se dvě předkola, z kterých do skupin postoupilo 16 týmů. Společně s 8 týmy, jejichž státy měly nejvyšší koeficient a postupovaly přímo. Tedy 24 týmů bylo rozděleno do 6 skupin po čtyřech. Do vyřazovacích bojů postupovali vítězové skupin a dva nejlepší týmy z druhých míst. Rozhodujícím faktorem byl počet bodů, brankový rozdíl, počet vstřelených branek.

Po předkolech se tedy vytvořilo 6 skupin. Borussia Dortmund, Manchester United, Dynamo Kyjev a Bayern Mnichov byly týmy, které si zajistily prvenství ve skupině už před posledním kolem. Juventus díky poslednímu zápasu, který vyhrál s Manchesterem United 1:0, postoupil jako jeden ze dvou druhých týmů s nejlepší bilancí. A to ještě díky tomu, že Rosenborg Trondheim pouze remizoval s Olympiakosem Pireus. Kdyby Rosenborg vyhrál, postupoval by on. Druhý tým, který postoupil z druhého místa, byl Leverkusen se 13 body. Real vyhrál skupinu D i díky poslednímu zápasu proti FC Portu. Vyhrál vysoko 4:0. Monako poslední zápas remizovalo s Leverkusenem, což jim stačilo k prvnímu místu ve skupině a oběma týmům k postupu.

Německo mělo ve čtvrtfinále trojnásobné zastoupení. Leverkusen ale vyřadil Real Madrid celkovým výsledkem 4:1. Německé čtvrtfinále tvořil Dortmund s Bayernem. V dvojutkání padl pouze jeden gól, který tedy rozhodl o postupu. Vstřelil ho až v prodloužení dortmundský Stefan Chapuisat. Juventus proti Dynamu Kyjev doma pouze remizoval 1:1, ale na Ukrajině vyhrál 4:1 a postoupil. Čtvrtým semifinále se stalo Monako, poté co doma hrálo s Manchesterem United 0:0 a venku 1:1. Díky většímu počtu vstřelených branek na hřišti soupeře postoupilo, v semifinále ale podlehl Juventus. V Itálii prohrálo 4:1 díky hattricku

Alexe Del Piera a jedné brance Zidana. Doma pak vyhráli 3:2, to ale k postupu nestačilo.

Ve druhém semifinále proti sobě nastoupil Real Madrid a Borussia Dortmund. V prvním zápase ve Španělsku na stadionu San Bernabéu došlo k jednomu z nejostudnějších incidentů v historii Realu Madrid. Pár minut před výkopem strhla skupina fanoušků Realu za jednou bránou ochranou síť. Jedna ze vzpěr spadla na brankovou konstrukci a zničila ji. Rozhodčí odložil výkop o 45 minut. Náhradní branka však nebyla na stadionu k dispozici, tak pro ni nakonec museli pořadatelé na tréninkové hřiště vzdálené 5 kilometrů. Real vyhrál nakonec zápas 2:0. V Německu skončilo utkání 0:0 a Real tedy postoupil do finále. Od UEFY dostal ale tučnou pokutu za nedostatečná bezpečnostní opatření.

Ve finále se tedy potkaly kluby Real Madrid a Juventus. Trenér Juventusů Marcello Lippi toto finále označil jako finále snů. I Alfredo Di Stefánio (tvůrce hry Realu v období vzniku Poháru mistrů evropských zemí) řekl, že takhle by mělo vypadat finálám evropského poháru. Finále se odehrálo tentokrát v Amsterdamu. Před finálovým dnem zkomplikovalo nizozemské řízení letového provozu situaci, když odmítlo nechat přistát letadlové spoje, jimiž přiletěli italští a španělští fanoušci ale i mužstvo Juventusů. Nakonec letová omezení nakonec musela zmírnit samotná vláda. Juventusů chyběl obránce Cira Ferrary, Realu zase Aitor Karanka. O útočnou sílu se v Juventusů starali především záložníci Didier Deschamps, Zinedine Zidane a Pippo Inzaghi. V Realu pak Christian Karembeu, Clarence Seedorf, Fernando Morientes a Mijatović. Favoritem byl Juventus a i podle toho tak začátek zápasu probíhal. Juventus byl lepší. Ve druhém poločase se Real z tlaku vymanil a začal hrát svůj fotbal. V 66. minutě vsřelil jediný gól zápasu Mijatović, poté co udělal ve vápně kličku Perruzzimu a vystřelil. Real se stal po 32 letech opět vítězem této soutěže. (12, 13, 31, 38)

5.7 1998-1999

Opět se sehrála dvě předkola, odehrálo se 6 skupin, z nichž postoupilo 8 týmu do vyřazovacích bojů stejně jako v předchozím ročníku.

Liga mistrů byla ale ohrožena návrhem Media Partners, milánské marketingové agentury. Ta předložila návrh na samostatnou super ligu, která by se hrála uprostřed týdne a z které by se nespadařovalo ani nepostupovalo. Měly se jí účastnit kluby AC Milán, Ajax, Bayern, Dortmund, Inter Milán, Juventus, Liverpool, Manchester United, Marseille, FC Porto, Barcelona a Real Madrid. UEFA výrazně zvýšila klubům podíl na ziscích odměnami za sehrané zápasy a prémieři za získané body. Zvýšily se na tolik, že Real Madrid za vítězství v roce 1998 vyinkasoval 8 milionů liber. O čtyři roky později si za vítězství vydělal dvojnásobek. UEFA si tedy vzbouřené týmy tímto krokem udržela.

Po odehrání předkol se odehrála i skupinová fáze. Z prvních míst si postup zajistily týmy Olympiakos Pireus, Juventus, Inter Milán, Bayern Mnichov, Dynamo Kyjev a Kaiserslautern. Z druhých míst Manchester United a Real Madrid. Nejsložitější a nejvyrovnanější to bylo ve skupině B, kde tři kluby získaly po 8 bodech. Nakonec ale UEFA po prostudování pravidel rozhodla o tom, že Juventus vyhrál skupinu před druhou Galatasaray a třetím Rosenborgem.

Ve čtvrtfinále se potkal Manchester United s Interem Milán. Manchester měl letos skvěle vyvážený tým, mládí se mísilo ze zkušeností, domácí hráči s cizinci. Tým vedl Alex Ferguson. V bráně byl v té době asi nejlepší gólman na světě Peter Schmeichel. Ve středu pole vedl tým Roy Keane, na pravé straně hrál David Beckham, na levé straně Ryan Giggs a v útoku Dwight Yorke a Andy Cole. Dva góly v prvním zápase s Interem dal Yorke a zajistil tak výhru 2:0. V Itálii Inter stačil uhrát pouze remízu 1:1 a do semifinále postupoval Manchester.

Dynamo Kyjev vyřadil Real Madrid. V tomto dvojzápase se stal hrdinou Andrej Ševčenko. Zařídil remízu 1:1 ve Španělsku i výhru na Ukrajině 2:0. Juventus vyhrál doma proti Olympiakosu 2:1 a venku uhrál remízu 1:1, díky čemuž se stal dalším semifinalistou. V posledním čtvrtfinále se střetly německé celky Bayern s Kaiserslauternem. Bayern jasně postoupil po výsledcích 2:0 doma a 4:0 venku.

V semifinále uhrál Manchester doma s Juventusem pouze remízu 1:1 a zdálo se, že se s Ligou mistrů rozloučí. Manchester ale v Itálii dosáhl senzačního vítězství 3:2 a to i přes to, že v utkání prohrával 0:2. Jeden z gólů dal Roy Keane. Ten zahrál výborný zápas, ale radost mu zkazila žlutá karta, kvůli které si nemohl zahrát finále. Bayern remizoval na Ukrajině s Dynamem Kyjev 3:3. V domácím zápase je pak podržel gólman Oliver Kahn, díky němu vyhrál Bayern 1:0 a postoupil do finále.

Toto finále je označováno jako jedno z nejdramatičtějších v historii. Finále se hrálo na stadionu Barcelony v den, kdy by Matt Busby (Trenér Manchesteru v 50. a 60. letech, přivedl Manchester do Poháru mistrů evropských zemí) oslavil 90. narozeniny. Bayern byl na začátku lepším týmem a už v 6. minutě se dostal do vedení gólem z přímého kopu Maria Bastlera. S ubíhajícím časem Manchester otevíral hru a Bayern je za to málem potrestal. V 79. minutě trefil tyč Mehmet Scholl a Jancker pak břevno. Bayern ale druhý gól nepřidal. Když čtvrtý rozhodčí ukázal na světelné tabuli, že se budou nastavovat 3 minuty, Bayern ještě vedl 1:0. V poslední minutě řádné hrací doby kopal Manchester rohový kop. Do vápna se vydal i Schmeichel. Centrovaný míč Bayern odvrátil, ale Giggs ho do vápna vrátil střídající Scheringham vyrovnal. Schylovalo se k prodloužení. Manchester ale přinutil zaskočené obránce Bayernu odvrátit míč na rohový kop. Backham nacentroval míč, Sheringham ho prodloužil a další střídající útočník Solskjaer vstřelil vítězný gól. Podobný obrat ještě finále Ligy mistrů nezažilo, neboť Manchester zvítězil až díky brankám v nastaveném čase. Manchester ani jeho fanoušci i Bayern nemohli uvěřit tomu, co se stalo. Ferguson s větší částí zápasu spokojený nebyl, nejdůležitější ovšem bylo, že se znovu ukázalo, že Manchesteru nelze upřít bojovného ducha a vůli po vítězství. Manchester United se podruhé v historii stal králem této soutěže a Alex Ferguson si tímto zajistil i šlechtický titul. (14, 15, 31, 39)

5.8 1999-2000

Formát soutěže se opět změnil. Účastnilo se ho více klubů, ale přibýly nezáživné zápasy. Za rozšiřování Ligy mistrů mohly především velké kluby, protože chtěly soutěž pravidelně hrát. V tom je podpořily i televizní stanice. Hrály se tři předkola. V základních skupinách bylo 32 týmů rozlosováno do 8 skupin po čtyřech. Z každé skupiny pak postupovaly dva první týmy, týmy na třetích pozicích se pak ještě účastnily Poháru UEFA. Tedy 16 týmů bylo rozděleno do 4 skupin po čtyřech. Z každé skupiny pak postupovali první dva do klasického play off.

V předkolech bylo nejzajímavější to, že vypadly CSKA Moskva, Dinamo Tbilisi, Olympique Lyon, Partizan Bělehrad, Rapid Vídeň a AC Parma. V první skupinové fázi zase vypadl AC Milán, skončil na posledním místě ve skupině H. Z třetího místa této skupiny postupovala do Poháru UEFA Galatasaray Istanbul. Pohár UEFA pak vyhrál. Lacio, Barcelona, Valencie a Sparta Praha vyhrály své skupiny bez porážky. Manchester United, Real Madrid, Rosenborg a Chelsea prohrály pouze jednou a také vyhrály své skupiny.

Barcelona pak neprohrála ani v další skupinové fázi a postoupila ze skupiny A z prvního místa společně s druhým Portem. Třetí v této skupině skončila Sparta a musela se tedy bohužel s Ligou mistrů rozloučit. Skupinu B vyhrál Manchester United, druhá skončila Valencie. Třetí zastoupení mělo ve čtvrtfinále Španělsko díky Realu Madrid, který obsadil ve skupině C druhé místo za Bayernem Mnichov. Real měl stejně bodů jako Dynamo Kyjev, ale díky vzájemným zápasům postoupil Real. Ze skupiny D postoupily Lazio Řím a Chelsea.

Největším trhákem čtvrtfinálových klání byl duel mezi Manchesterem United a Realem Madrid. Real doma uhrál pouze remízu 0:0. Ale v odvetě na Old Trafford vedli už po 52 minutách 3:0. Dva góly dal Raúl a jeden si dal Manchester vlastní. Nakonec se podařilo Manchesteru snížit na 3:2, ale postupoval Real. Další čtvrtfinále tvořily Barcelona a Chelsea. Chelsea vyhrála doma 3:1, v Barceloně ale prohrála 1:5 po prodloužení. Valencie porazila Lazio Řím doma 5:2 a v Itálii prohrála pouze 0:1 a postoupila. Bayern vyřadil FC Porto celkově 3:2.

V semifinále se potkal Real Madrid s Bayernem Mnichov. Real doma vyhrál 2:0, venku prohrál 1:2 a celkově tedy 3:2 pro Real. Jeden gól doma a jeden venku

dal Anelka útočník, který přišel do Realu za 23 milionů liber a jeden čas nehrál kvůli sporům s trenérem. Druhé semifinále bylo španělské. Favoritem proti Valencii byla Barcelona. Za Valencii ale zahrál výborně záložník Valencie Gaizka Mendieta, dal góla v obou zápasech, které vyhrála Valencia 4:1 a 2:1.

Finále se hrálo ve Francii na Stade de France. Bylo to první finále, v kterém se utkala dvě mužstva ze stejné země. Týmy se tedy navzájem znaly, což bylo v zápase vidět. První šanci vstřelit gól měl Steve McManaman (Real), sražená přihrávka se mu odrazila od holeně, ale Cañizares předvedl reflexivní zákrok a gólu zabránil. Šest minut před přestávkou nacentroval Michel Salgado a Morientes otevřel hlavou skóre. Morientes hrál pouze proto, že se zranil Brazilec Savio. Real vyhrál první půli 1:0. V druhém poločase Valencia více otevřela hru a Real hrozil z rychlých protiútoků. Druhou branku přidal McManaman v 67. minutě po dlouhém vhazování Roberta Carlose. A 8 minut na to rozhodl Raúl. Po padesátimetrovém sprintu udělal klíčku brankáři a vstřelil třetí branku. Real Madrid tak získal rekordní osmý pohár v této soutěži (i s vítězstvími v Poháru mistrů evropských zemí).
(16, 17, 31, 40)

5.9 2000-2001

V Realu Madrid se stal novým prezidentem Florentino Peréz a přivedl do týmu z Barcelony Luise Figa. Figo se tím stal nejdražším hráčem světa. Rivalita mezi těmito dvěma kluby je obrovská, a proto Figa v Barceloně nenáviděli a při vzájemném střetnutí to dávali fanoušci značně najevo.

V první skupinové fázi vyhrály své skupiny Real Madrid, Arsenal, Valencie, Sturm Graz, Deportivo La Coruña, Bayern Mnichov, Anderlecht a AC Milán. Deportivo byl španělský tým, který zaznamenal veliký vzestup, poté co získal peníze a dobře je investoval do nákupu hráčů. Z druhých míst postoupily Spartak Moskva, Lazio, Lyon, Galatasaray, Panathinaikos, Paris Saint-Germain, Manchester United a Leeds United. Vypadl Juventus, který skončil poslední a nezajistil si tak ani Pohár UEFA. Nepostoupila ani Barcelona, která skončila třetí za AC Milán a Leedssem.

Druhé skupinové fázi dominovaly španělské a anglické kluby. Obě země měly tři kluby, které se dostaly do čtvrtfinále. Za Anglii to byly Arsenal, Leeds a Manchester. Za Španělsko Valencie, Deportivo a Real. Španělské kluby vyhrály své skupiny a anglické postupovaly z druhých míst. Mezi ně se ještě do čtvrtfinále dostal vítěz skupiny C Bayern Mnichov a ze skupiny B postoupil z druhého místa Galatasaray.

Ve čtvrtfinále proti sobě narazila Valencie s Arsenálem. Arsenál vyhrál doma 2:1 a venku prohrál 0:1. Postupovala Valencie díky většímu počtu vstřelených branek na hřišti soupeře. Zápas ve Valencii musel být ale rozhodčím kvůli rasistickým pokřikům na hráče černé pleti Arsenálu přerušen. Valencie dostala od UEFY směšnou pokutu 9 250 liber. Ve čtvrtfinále vypadl i Manchester United. Vyřadil ho Bayern Mnichov, který ho dokázal porazit doma 2:1 i venku 1:0. Jediným anglickým týmem, který postoupil dál, byl Leeds. Ten vyřadil Deportivo, když doma na Elland Road vyhrál 3:0 a ve Španělsku prohrál 0:2. Obhájce Real Madrid prohrál v Turecku s Galatasaray 2:3. Doma na San Bernabéu vyhrál ale 3:0 a postoupil.

V semifinále Bayern vyřadil Real. Porazil ho doma 2:1 i venku 1:0 a pomstil se mu tak za loňské vyřazení. V druhém semifinále Valencie remizovala v Leedsu a

doma vyhrála 3:0. Leeds byl i přes vyřazení s touto sezónou spokojený. Úspěch ale nezopakoval, protože se za nedlouho dostal do finanční krize, která mu způsobila bankrot a sestup z nejvyšší anglické soutěže.

Na stadionu Giuseppe Meazzy v Miláně se střetl ve finále Bayern Mnichov a Valencie. Valencie už ve druhé minutě zahrávala penaltu po ruce obránce Bayernu Patrika Anderssona. Tu proměnil přízemní ranou k tyči kapitán Valencie Gaizka Mendieta. Čtyři minuty na to měl Bayern šanci na vyrovnání, když také kopal penaltu po faulu na Stefana Effenberga. Tu ale neproměnil Mehmet Scholl. Cañizares ji vyrazil nohama nad břevno. Pět minut po přestávce ale Bayern kopal další penaltu, z které vyrovnal kapitán Effenberg. Ve zbytku zápasu ani v prodloužení gólmani moc práce neměli, a tak došlo na penaltový rozstřel. Z dvojice výborných gólmanů Kahna a Cañizarese vyšel nakonec vítěz Kahn. Ten vychytil Zlatka Zahoviće, Amedea Carboniho a Mauricia Pellegrina. Bayern získal tak čtvrtou trofej z této soutěže. Valencie se zase zapsala dějin jako první klub, který prohrál ve finále dvakrát po sobě. (31, 41)

5.10 2001-2002

11. září 2001 byl den, kdy se zahajovala skupinová fáze Ligy mistrů. V tento den došlo ale k teroristickým útokům na USA. Liga mistrů byla tedy touto událostí zastíněna. UEFA překvapivě rozhodla, že se úterní zápasy v den útoku odehrají. Za to sklidila obrovskou kritiku a střeďeční zápasy už odložila. Úterní výsledky ale platily i přes protesty některých trenérů.

Po třech předkolech se mohla začít hrát i první skupinová fáze. Za Real Madrid oblékal dres i Zinedine Zidane. Po přestupu do Realu za 45 milionů liber převzal po Figovi post nejdražšího hráče světa. Real se stal prvním týmem, který postoupil do dalších fází. Postoupil z prvního místa ze skupiny, z druhého postupoval AS Řím. Z ostatních skupin postupovaly Liverpool a Boavista Porto, Panathinaikos a Arsenal, Nantes a Galatasaray, Juventus a FC Porto, Barcelona a Bayer Leverkusen, Deportivo La Coruña a Manchester United, Bayern Mnichov a Sparta Praha. Třetí místa skupin a místo v Poháru UEFA si vybojovaly Lokomotiv Moskva, Borussia Dortmund, Real Mallorca, PSV Eindhoven, Celtic Glasgow, Olympique Lyon, Olympique Lille a Feyenoord Rotterdam. Feyenoord pak Pohár UEFA vyhrál.

V druhé skupinové fázi proti sobě narazily ve skupině A Manchester United a Bayern Mnichov. Oba týmy ze skupině suveréně postoupily. Skupinu B vedl ještě dvě kola před koncem AS Řím. Pak ale pouze remizoval s Galatasaray a prohrál s Liverpoolem. A ze skupiny nakonec postupovaly Barcelona a Liverpool. Ze skupiny C si už dvě kola před koncem zajistil postup Real Madrid a společně s ním postoupil s druhého místa Panathinaikos. Třetí skončila Sparta Praha. Ze skupiny D postoupily kluby Bayer Leverkusen a Deportivo La Coruña na úkor Arsenalu a Juventusu.

Ve čtvrtfinále vyřadila Barcelona Panathinaikos celkově 3:2. Real se pomstil Bayernu Mnichov za loňské vyřazení, když v Německu prohrál 1:2 a doma zvítězil 2:0. Bayer Leverkusen vyřadil Liverpool celkově 4:3. Manchester United postoupil do semifinále přes Deportivo.

Na začátku sezony prohlásil Ferguson, že po této sezoně na lavičce Manchesteru končí. Finále se mělo hrát v jeho rodném Glasgowě. Postup do finále a

zisk poháru by bylo tedy nádherné rozloučení. V semifinále ale Manchester pouze remízoval na svém stadionu Old Trafford 2:2 proti Bayeru Leverkusen. V Německu sice dokázal remizovat 1:1, ale díky většímu počtu gólů na hřišti soupeře postoupil Leverkusen.

V druhém semifinále proti sobě nastoupili španělští rivalové Barcelona a Real Madrid. Pro španělská media se jednalo o dvojzápas století. Realu se na Barceloně povedlo vyhrát díky gólům Zinedina Zidana a Steva McManamana 2:0. Doma pak uhrál remízu 1:1 a mohl se těšit na finále.

Real Madrid slavil své sté výročí založení a pohár Ligy mistrů byl poslední, kterým mohl výročí oslavit. Ve španělské lize totiž skončil až třetí a ve španělském poháru až druhý. Podobně na tom byl ale i Leverkusen, který skončil druhý v německé lize i poháru. Leverkusen měl nevýhodu i v tom, že nemohl nastoupit v nejsilnější sestavě. Chyběl mu vykartovaný Zé Roberto a kapitán Jens Nowotný.

Real se dostal do vedení hned při prvním kloudném útoku v deváté minutě. Raúl obstřelil brankáře, poté co mu z autového vhazování nahrál za obranu Roberto Carlos. Leverkusenu se podařilo ale během pěti minut vyrovnat. Bernd Schneider z přímého volného kopu nacentroval do vápna, na míč si naběhl Lucio a hlavou vyrovnal. Těsně před přestávkou ale Roberto Carlos nacentroval, Zidane, který doposud nebyl na hřišti moc vidět, krásným volejem levou nohou na hranici šestnáctky vstřelil nádherný gól Realu. Byl to jeden z nejhezčích gólů v historii této soutěže, a jak se nakonec ukázalo vítězný. V 68. minutě musel vystřídat zraněného gólmana Césara mladý Iker Casillas. V prodloužení předvedl právě Casillas trojici fantastických zákroků a stal se hrdinou Realu Madrid. Real touto výhrou a ziskem devátého mistrovského poháru vytvořil nový rekord a úspěšně tak oslavil sté výročí.
(31, 42)

5.11 2002-2003

Po odehraných předkolech přišla na řadu opět první skupinová fáze. Ze skupiny A postoupily Arsenal a Borussia Dortmund. Postup měli zajištěn už před posledním kolem. Liverpool skončil ve skupině B až třetí. V posledním zápase potřeboval v Basileji vyhrát. Dokázal uhrát remízu 3:3, i když v průběhu zápasu prohrával 0:3. K postupu mu ale nestačila. Ze skupiny postoupila z druhého místa právě Basilej. Valencia skupinu vyhrála. Real ve skupině C nepředváděl nějak oslnivé výkony, ale i přesto se mu podařilo společně AS Řím ze skupiny postoupit. Ze skupiny D postoupil z prvního místa Inter Milán, z druhého Ajax. Dalším italským týmem, který postoupil dál, byl Juventus. Ten vyhrál skupinu E před druhým Newcastlem United. Ve skupině F měl Manchester United postup zajištěn už po čtvrtém kole. Z druhého místa z této skupiny pak postoupil Bayer Leverkusen. I čtvrtý italský celek AC Milán postoupil, když získal ve skupině G stejně bodů jako Deportivo La Coruña. Oba týmy postoupily do další fáze. Barcelona byla jediným týmem, který vyhrál ve skupině všechny zápasy. Skupinu H tedy jasně vyhrála. Společně s ní postoupila Lokomotiva Moskva.

V druhé skupinové fázi se Barceloně málem povedlo to co v první. Na Interu Milán dokázala ale pouze remizovat. I tak vyhrála skupinu A s velkým náskokem právě před druhým Interem. Ze skupiny B postoupily Valencia a Ajax. Vyřadily tak Arsenal a AS Řím. Skupina C byla vyrovnaná na prvních třech příčkách. Nakonec ji vyhrál AC Milán s 12 body, druhý skončil Real Madrid s body 11 a až třetí skončila Borussia Dortmund 10 body. Skupinu D vyhrál Manchester United. Juventus postoupil do čtvrtfinále z druhého místa, ačkoliv získal stejně bodů jako Basilej a Deportivo. Rozhodly vzájemné zápasy.

Největším trhákem čtvrtfinálových bojů byl dvojzápas mezi Realem Madrid a Manchesterem United. Ve Španělsku vyhrál Real 3:1. V Manchesteru dal během hodiny hattrick nová posila Realu Ronaldo. Když ho trenér v průběhu utkání střídal, diváci mu tleskali vestoje. Real v tu dobu vedl 3:2. Ferguson chvíli po tom co vystřídal Ronaldo, poslal na hřiště Davida Beckhama, který nehrál kvůli sporům s trenérem. Beckham stihl dát ještě dva góly, kvůli kterým vyhrál Manchester 4:3. K postupu to ale nestačilo. V dalším čtvrtfinále vyřadil AC Milán Ajax, když ho porazil doma 3:2 a v Amsterdamu remizoval 0:0. Dalším italským klubem, který

postoupil do semifinále, byl Inter Milán. Ten porazil doma Valenci 1:0. Ve Španělsku sice prohrál 1:2, to mu ale k postupu stačilo. Oba dva zápasy mezi Barcelonou a Juventusem skončily v základní hrací době 1:1. V Barceloně došlo tedy k prodloužení. Juventus bránil, Barcelona se snažila hrát nátlakový fotbal. Postoupil ale Juventus díky gólu náhradníka Marcela Zalayety.

Jedno semifinále se uskutečnilo pouze na jednom stadionu San Siru. Utkaly se v něm totiž AC Milán a Inter Milán. San Siro je pro oba kluby domácím stadionem. V prvním zápase byli domácí AC Milán a to rozhodlo. První zápas totiž skončil 0:0 a druhý 1:1. Díky vsřelené brance na hřišti soupeře. V druhém semifinále vyřadil Juventus Real Madrid. Real doma vyhrál 2:1, ale v Itálii prohrál 1:3. V obou zápasech výborně zahrál český fotbalista Pavel Nedvěd v barvách Juventusu. Dal i třetí rozhodující branku v domácím zápase. Zároveň však dostal druhou žlutou kartu v soutěži, ta mu zkazila radost z postupu, protože si kvůli ní nemohl zahrát finále.

V prvním italském finále proti sobě nastoupily AC Milán a Juventus. Juventusu chyběl Pavel Nedvěd, AC Milán byl kompletní. Zápas byl hodně takticky svázaný, šancí na vstřelení gólu bylo málo. AC Milán vsřelil gól už v 8. minutě. Ten nebyl ale kvůli ofsajdu uznán. Za Juventus mohl rozhodnout na začátku druhé půle Conte, trefil ale pouze břevno po centru Del Piera. Za AC mohl rozhodnout ještě Maldini. Ale po trestném kopu Pirla netrefil hlavou bránu. To byla poslední větší šance. Zápas dospěl až do prodloužení, v kterém v opatrné hře oba týmy pokračovaly. Milánu ani Juventusu se podle očekávání branku vstřelit nepodařilo. Zápas tedy rozhodl penaltový rozstřel. Juventus měl problém vůbec najít hráče, kteří by šli penaltu kopat. Tu pak nedali Trezeguet, Zalayeta a Montero. AC Milán získal pátý titul v této soutěži. Do historie se zapsal Maldini. Stejně jako jeho otec se jako kapitán stal vítězem této soutěže. Clarence Seedorf se stal prvním hráčem, který tuto soutěž vyhrál s třemi různými kluby. To se mu povedlo s Ajaxem v roce 1995, s Realem Madrid v roce 1998 a nyní s AC Milán. (20, 31, 43)

5.12 2003-2004

UEFA změnila opět formát soutěže. Druhou skupinovou fází nahradilo vyřazovací kolo. Důvodem této změny byla únava evropských hráčů na mistrovství světa. Finanční stránku ovlivnil Roman Abramovič. Ruský miliardář, který koupil Chelsea za 140 milionů liber, zbavil ji dluhů a v období 15 měsíců utratil za nákup nových hráčů 210 milionů liber.

Chelsea Abramovičovy peníze dostaly až do semifinále. Chelsea vyřadila v předkole Žilinu, pak vyhrála skupinu G, v které v šesti zápasech obdržela pouze 6 gólů. V osmifinále vyřadila Stuttgart, ve čtvrtfinále Arsenal, ale v semifinále už nestačila na AS Monako.

Skupinu A vyhrál Olympique Lyon před Bayernem Mnichov. Arsenal i přes to, že z prvních třech zápasů skupiny B získal jenom bod, skupinu vyhrál před Lokomotivou Moskva. Ze skupiny C postoupily z prvního místa AS Monako a z druhého místa Deportivo La Coruña. V zápase této skupiny mezi Monakem a Deportivem se zapsal do historických tabulek Dado Pršo. Dal v zápase čtyři branky. Monako zápas vyhrálo 8:3. Juventus a Real Madrid postupovaly ze skupiny D. Ze skupiny E postoupily Manchester United a A Stuttgart. Skupinu F ovládl Real Madrid před Portem. Ze skupiny G postoupil i český zástupce a to z druhého místa za Chelsea AC Sparta Praha. Posledními postupujícími byly AC Milán a Celta Vigo ze skupiny H.

Monako, které se dostalo až do finále, získalo těsně před koncem přestupního období z Realu Madrid Fernanda Morientes. Už proti Lokomotivě Moskva v semifinále se Morientes trefil a přispěl k postupu Monaka. Ve čtvrtfinále narazilo Monako na Real Madrid. Na Realu prohrálo Monako 2:4, za stavu 1:4 devět minut před koncem snižoval Morientes. V Monaku Real vedl 1:0 a tak to vypadalo s Monakem špatně. Monako ale nakonec stav otočilo a zvítězilo 3:1. Jednou se trefil opět Morientes. Přispěl tak velkou měrou k vyřazení svého klubu, kde seděl pouze na lavičce, když ho Monako získalo. V semifinále pak Monako vyřadilo Chelsea a postoupilo až do finále. Morientes se stal nejlepším střelcem tohoto ročníku.

Druhým finalistou se stalo FC Porto. To si poradilo s Manchesterem United, Lyonem i Deportivem La Coruña.

Do finále se tentokrát dostaly ne příliš favorizované celky. Finále se hrálo na stadionu Aufshalkev Gelsenkirchenu. V prvním poločase se toho před brankami moc nedělo. V jednu chvíli začínalo mít trochu navrch Monako hlavně po jejich levé straně. První branku ale vstřelilo Porto. Ve 39. minutě dal gól Carlos Alberto. Monako už v druhé půli nic nevymyslelo, díky skvělé obraně Porta. Porto pak ještě přidalo další dvě branky v 71. minutě Deco a v 75. Alejničev. Porto slavilo druhý úspěch v tomto poháru po sedmnácti letech.

Po sezoně obě mužstva většinu hráčů rozprodala. Z Porta odešel i trenér Mourinho do Chelsea. (20, 31, 44)

5.13 2004-2005

Ze skupin mezi nejlepších šestnáct postoupily tyto týmy Monako, Liverpool, Bayer Leverkusen, Juventus, Bayern Mnichov, Lyon, Manchester United, Arsenal, Eindhoven, AC Milán, Barcelona, Inter Milán, Werder Brémy, Porto a Chelsea. Chelsea vedl nový trenér Mourinho. Ze skupiny H vypadla ze třetího místa CSKA Moskva, postoupila tedy do poháru UEFA a ten nakonec vyhrála.

V osmifinále vyřadil Bayern Mnichov Arsenal celkově 3:2. Liverpool porazil Bayer Leverkusen doma i venku 3:1. Eindhoven vyřadil Monako celkově 3:0. Juventus postoupil přes Real Madrid až gólem v prodloužení. Barcelona vyhrála doma 2:1. Mourinhovi se nelíbil v tomto zápase výkon rozhodčích, odmítl se zúčastnit povinné tiskové konference. Za to dostal trest na dva zápasy. Nemohl tedy usednout v odvetě na lavičku Chelsea. Ovšem Chelsea i přesto v Anglii vyhrála 4:2 a postoupila dál. AC Milán postoupil přes Manchester United. Oba dva zápasy vyhrál 1:0. Inter Milán vyřadil Porto. A Lyon přestřílel Werder Brémy venku 3:0 a doma 7:2.

Ve čtvrtfinále AC Milán vyřadil Inter Milán. První zápas vyhrál AC 3:0 a v odvetě byl zápas 16 minut před koncem předčasně ukončen, poté co AC vedl 2:0, fanoušci Interu to nevydrželi a naházeli na hřiště světlice. Jedna z nich zasáhla i brankáře Didu. Těsnějším rozdílem postoupily do semifinále Liverpool a Chelsea. Liverpool porazil Juventus celkově 2:1 a Chelsea 6:5 Bayern Mnichov. Nejvyrovnanější dvojzápas byl ale mezi Eindhovnem a Lyonem. Oba dva zápasy skončily 1:1. Na řadu tedy přišli penalty, v nichž byl úspěšnější Eindhoven.

V semifinále AC Milán vyhrál doma proti Eindhovnu 2:0. Venku pak prohrál 1:3, i to mu ale stačilo k postupu. V druhém semifinále se střetly dva anglické celky. Doma Chelsea dokázala uhrát pouze remízu 0:0. Na Liverpoolu pak rozhodl pouze jediný sporný gól už ze čtvrté minuty. Vstřelil ho Louise Garcia.

Finále začalo rekordem. Už po 53 sekundách vedl AC Milán 1:0. Po centru z přímého kopu poslal do sítě míč kapitán Paolo Maldini. Dal nejrychlejší gól v dějinách finále Ligy mistrů a zároveň v 36 letech nejstarším hráčem. Do konce poločasu přidal Milán ještě dva góly, které vstřelil Crespo. O poločase tedy vedl AC Milán 3:0 a vypadalo to, že je zápas rozhodnutý. V druhém poločase přešel

Liverpool ke hře na 3 obránce a během 6 minut zázračně vyrovnal. První branku v 53. minutě dal hlavou kapitán Gerrard. V 55. minutě prostřelil brankáře Vladimír Šmicer. A třetí branku přidal Xavi Alonso, když dorazil penaltu, kterou sám zahrával. Milán mohl ještě rozhodnout v závěru zápasu, ale brankář Liverpoolu Dudek Ševčenka vychytil. Liverpool pak vyhrál na penaltu a získal tím již pátý pohár v této soutěži. (22, 31, 45)

5.14 2005-2006

Mezi nejlepších šestnáct do vyřazovacích fází postoupily týmy Juventus, Bayern Mnichov, Arsenal, AFC Ajax, Barcelona, Werder Brémy, Villarreal, SL Benfica, AC Milán, PSV Eindhoven, Olympique Lyon, Real Madrid, Liverpool, Chelsea a Inter Milán, Rangers. Překvapením bylo až čtvrté místo Manchesteru United ve skupině ve skupině D.

S vyřazovací fází se nejlépe popraly Barcelona a překvapivě i Arsenal. Barcelona, kterou vedl trenér Frank Rijkaard a v které zářilo útočné trio Ronaldinho, mladý Lionel Messia a Samuel Eto'o, přešla v osmifinále přes Chelsea celkově 3:2. Ve čtvrtfinále vyřadila Benfiku, když na Benfice skončil zápas 0:0, doma pak Barcelona vyhrála 2:0. Postoupila tedy do semifinále, kde jí čekal AC Milán s nejlepším střelcem tohoto ročníku Ligy mistrů Andrejem Schevchenkem. Barcelona vyhrála v Miláně 1:0 a doma jí tedy stačila remíza 0:0 k postupu do finále.

Postup Arsenalu do finále byl větším překvapením. Mladý tým vedl trenér Arsène Wenger. V prvním vyřazovacím kole narazil na slavný Real Madrid. A tento dvojzápas rozhodl jediným gólem Thierry Henry, který v této sezóně táhl Arsenal. Potom přešel ještě přes Juventus 2:0 a v semifinále přes Villarrea 1:0.

Finále, které se hrálo na francouzském stadionu Stade de France, bylo soubojem nejlepšího útoku Barcelony, která ve 12 utkání nastřílela 22 gólů, proti nejlepší obraně Arsenalu, který dostal ve stejném počtu utkání pouze 12 gólů. Na začátku byl o něco lepší Arsenal. Utkání ale ovlivnila 18. minuta. Samuel Eto'o šel sám na Lehmana, ten ho na hranici šestnáctky fauloval. Giuly ještě dorazil míč do prázdné branky, ale rozhodčí gól neuznal. Místo toho vyloučil brankáře Arsenalu a nařídil kopat trestky kop metr za šestnáctkou, ten ale Ronaldinho kopl vedle. Arsenal musel ale odehrát přes 70 minut o desíti. Barcelona si vytvořila územní převahu. První gól ale vstřelil Arsenal ve 37. minutě po sporném trestném kopu, který nacentroval Henry do vápna, vstřelil gól hlavou Sol Campbell. Po přestávce si Barcelona držela územní převahu, ale Arsenal hrozil z brejků. V 76. minutě ale Eto'o po přihrávce střídajícího Larssona vyrovnal. O pět minut později našel opět Larsson krásnou přihrávkou Juliana Bellettiho a bylo to 2:1 pro Barcelonu. Barcelona se od té doby snažila udržet míč na svých kopačkách, což se jí dařilo.

Gól už do konce zápasu nepadl a Barcelona mohla slavit druhé vítězství v této soutěži. V tomto zápase prolomila neprůstřelnost Arsenalu, která trvala 995 minut.
(23, 46)

5.15 2006-2007

Ve skupinách se neodehrálo žádné velké překvapení a do vyřazovacích bojů postoupily týmy Chelsea, Barcelona, Bayern Mnichov, Inter Milán, Liverpool, PSV Eindhoven, Valencie, AS Řím, Olympique Lyon, Real Madrid, Manchester United, Celtic, Arsenal, FC Porto, AC Milán a Lille.

Do finále se dostal AC Milán a Liverpool. AC Milán se dostal až do finále, i když mu v této sezóně moc velké šance nikdo nedával. V lize skončil až čtvrtý, po té co mu bylo odebráno 8 bodů kvůli korupční aféře. Ve čtvrtfinále doma pouze remizoval s Bayernem Mnichov, ale v Německu se mu podařilo vyhrát 2:0. V semifinále narazil na Manchester United, který byl v tomto duelu favoritem, už jenom kvůli tomu, že ve čtvrtfinále přestřílel doma AS ŘÍM 7:1. S AC Milán pak Manchester vyhrál doma 3:2. V Itálii ale AC vyhrál 3:0 a mohl se těšit na finále.

Druhým finalistou se stal Liverpool, když vyřadil obhájce Barcelonu, PSV Eindhoven a v semifinále Chelsea až na penalty.

Finále se hrálo na Olympijském stadionu v Athénách a AC Milán se v něm chtěl pomstít Liverpoolu za dva roky starou porážku. V prvním poločase AC Milán držel podle očekávání víc míč, ale Liverpool měl více šancí a byl lepším týmem. Minutu před koncem ale AC Milán vstřelil šťastný gól, když Inzaghi tečoval ramenem přímý kop Pirla. V druhé půli musel hrát Liverpool, ale přes obranný val Milánských si moc šancí nevypracoval. V 82. minutě zvýšil Inzaghi na 2:0, po krásné přihrávce od Kaká udělal kličku gólmanovi a zakončil do prázdné brány. V 89. Minutě se podařilo Liverpoolu snížit. Gól vstřelil Dirk Kuyt. Kontaktní gól přišel už ale pozdě a Milánští výhru udrželi. Tentokrát utkání fotbalovou úrovní fanoušky moc nepotěšilo. AC Milán slavil posedmé zisk nejcennější evropské trofeje. (24, 47)

5.16 2007-2008

Žádný z velkých favoritů nevypadl a ze skupin postoupily FC Porto, Liverpool, Chelsea, Schalke 04, Real Madrid, Olympiakos Pireus, AC Milán, Celtic, FC Barcelona, Olympique Lyon, Manchester United, AS Řím, Inter Milán, Fenerbahçe, Sevilla a Arsenal.

Tento ročník dominovaly soutěži anglické celky. Mezi nejlepší čtyři se dostaly tři Manchester United, Chelsea, Liverpool a doplňovala je Barcelona (Španělsko). Chelsea vyřadila až po prodloužení Liverpool a Manchester dokázal na Barceloně remízovat 0:0 a doma pak vyhrát 1:0. Finále bylo tedy poprvé čistě anglické.

Finále se hrálo na stadionu Lužniki v Moskvě. Hrál se klasický svižný anglický fotbal, ale šanci moc nepřinesl. Ve 27. minutě ale Paul Scholes našel ve vápně Ronalda, který pak hlavičkoval přesně k tyči a dostal Manchester do vedení. Chelsea se ale podařilo ještě do poločasu vyrovnat. Minutu před koncem první půle se Essienova střela se štěstím odrazila k Lampardovi, který už měl snadnou práci. V druhém poločase byla Chelsea o něco lepším týmem. Hrál se nahoru dolů, ale opatrněji a šanci postupem času ubývalo. Zápas dospěl až do prodloužení. Hned na začátku prodloužení mířil Lampard do břevna. Na druhé straně mohl dát gól Giggs, ale za Čecha zaskočil Terry. V druhé polovině viděl červenou kartu Drogba, poté co dal Vidičovi facku. Gól už nepadl a Drogba pak chyběl v penaltovém rozstřelu. Penaltu všichni proměnili kromě Ronalda. Na řadu přišel Terry a k vítězství Chelsea stačilo penaltu proměnit. Terry ale na mokrém trávníku uklouzl a trefil pouze tyč. Penaltový rostřel musela tedy ukončit až sedmá série. Giggs penaltu proměnil ale Anelkovi Van der Sar penaltu chytil. Manchester tedy vyhrál podruhé v historii Ligu mistrů 50 let po mnichovské tragédii. (25, 48)

5.17 2008-2009

Mezi nejlepších šestnáct postoupily ze skupin tyto týmy AS Řím, Chelsea, Panathinaikos, Inter Milán, Barcelona, Sporting CP, Liverpool, Atlético Madrid, Manchester United, Villarreal, Bayern Mnichov, Olypique Lyon, FC Porto, Arsenal, Juventus a Real Madrid.

Výkonnostní propad zaznamenaly italské kluby. Ve čtvrtfinále neměla Itálie žádné zastoupení. AS Řím vypadl s Arsenalem, Inter Milán s Manchestrem, Juventus s Chelsea a Fiorentina vypadla už ve skupině.

Do semifinále se pak dostali oba lonžší finalisté Manchester i Chelsea. Doplnily je Barcelona a Arsenal. Mezi nejlepší čtyřku se tedy dostaly opět tři anglické kluby a doplnila je opět Barcelona. Manchester pak dokázal postoupit přes Arsenal a Barcelona přes Chelsea.

Finále se hrálo na stadionu Stadio Olimpico v Římě. Bylo to střetnutí i dvou nejlepších hráčů planety Cristiana RONALDA a Lionela MESSIHO. V pohledném utkání byla jednoznačně lepší Barcelona. Manchester byl nebezpečný snad jen v úvodu, kdy několikrát vystřelil Ronaldo. V 10. minutě ale prošel středem Iniesta nahrál Samuelovi ETO'Ó ten si obhodil VIDIČE a vstřelil gól. Barcelona pak převzala iniciativu a dlouhou kombinací překonávala Manchester. I po změně stran byla Barcelona jasně lepší a Manchester se na nic nezmohl. Thierry Henry trefil v šanci pouze Van der Sara, Xaviho rána pak orazítkovala tyč. V 70. minutě padla rozhodující branka, Xavi nacentroval do vápna a Messi překonal brankaře United překvapivě hlavou. Poté mohl snížit ještě Ronaldo, ale Valdés proti němu skvěle vyběhl a jeho pokus zlikvidoval. Zvýšit mohl ještě Puyol ale góla nedal. I přesto mohla Barcelona slavit třetí titul v této soutěži. Lionel Messi se stal nejlepším střelcem tohoto ročníku a Barcelona kromě Ligy mistrů vyhrála i domácí ligu a národní pohár. Dosáhla tedy Triplu. (26, 49)

5.18 2009-2010

Tento ročník přichází s novým modelem kvalifikace. Předkola jsou čtyři. V posledních dvou předkolech jsou od sebe odděleny mistři jednotlivých zemí a týmy, které se do soutěže dostaly z druhých, třetích a čtvrtých míst.

Ze skupin postoupily Girondins Bordeaux, Bayern Mnichov, Manchester United, CSKA Moskva, Real Madrid, AC Milán, Chelsea, FC Porto, Fiorentina, Olympique Lyon, Barcelona, Inter Milán, Sevilla, Stuttgart, Arsenal a Olympiakos Pireus. Ve skupinové fázi uvízly například Juventus a Liverpool.

Inter Milán vedl José Mourinho, který už získal titul v této soutěži s Portem a v minulých sezonách vedl Chelsea. Inter skončil ve skupině až druhý za Barcelonou. V osmifinále se podařilo Mourinhovi viřadit klub, v kterém několik sezón působil Chelsea. Ve čtvrtfinále přešel přes CSKA Moskva, která byla prvním ruským týmem, který v této soutěži došel až do čtvrtfinále. A v semifinále si Inter poradil i s obhájcem titulu Barcelonou, která jej přeskočila v základní skupině. To jí ale nakonec nebylo nic platné.

Druhým finalistou se stal Bayern Mnichov, který také skončil ve skupině až druhý za Girondins Bordeaux. Ve vyřazovacích fázích ale Bayern přešel přes Fiorentinu, Manchester United a Olympique Lyon.

Finále se hrálo na stadionu Realu Madrid Estadio Santiago Bernabéu. Poprvé se hrálo v sobotu večer. Do finále se dostaly týmy, které ve své zemi vyhrály ligu i pohár. Bylo jasné, že jeden z nich dosáhne triplu. Na první šanci si museli diváci počkat do 18. minuty, brankař Bayernu Butt si ale s tečovanou Sneijderovo střelou poradil. Gól padl až ve 35. minutě. Po Sneijderovo přihrávce zamířil pod břevno Diego Milito a Inter vedl 1:0. V závěru poločasu měl po Militově přihrávce šanci Sneijder, gól ale nedal, a tak skončil poločas 1:0. Ve druhé půli si vytvořil Bayern tlak. Žádnou s šancí ale neproměnil. Naopak v 70. minutě Eto'o přihrál Militovi na hranici ofsajdového postavení a Milito podruhé překonal brankaře. Do konce zápasu už gól i díky skvělé defenzivě Interu nepadl, a tak Mourinho mohl slavit druhý titul v této soutěži, ovšem s jiným týmem. (27, 50)

5.19 2010-2011

Do osmifinále postoupily tyto celky Tottenham Hotspur, Inter Milán, Schalke 04, Olympique Lyon, Manchester United, Valencia, Barcelona, FC Kodaň, Bayern Mnichov, AS Řím, Chelsea, Olympique Marseille, Real Madrid, AC Milán, Šachtar Doněck a Arsenal.

Do finále se po dvou letech dostala opět Barcelona, kterou mnozí odborníci považovali v té době za nejlepší klub planety. Vyhrála skupinu D, když v ní dvakrát remizovala a čtyřikrát vyhrála. V osmifinále nejdřív prohrála 2:1 na Arsenalu, ale pak doma vyhrála 3:1. Postoupila tedy do čtvrtfinále, kde jí čekal Šachtar Doněck a o postupu už bylo takřka rozhodnuto po prvním zápase, který vyhrála Barcelona doma 5:1. Na Ukrajině pak dokázala vyhrát ještě 0:1. V semifinále jí ale čekal silný soupeř Real Madrid, který vedl José Mourinho. Ten dokázal Barcelonu vyřadit v minulém ročníku s Interem Milán. Barcelona ale dvojzápas zvládla a po výhře 0:2 v Madridu a remíze 1:1 vyřadila svého největšího soka a postoupila do finále.

Druhým finalistou se stal Manchester United. Ten postoupil přes Olympique Marseille, Chelsea a Schalke 04, pro kterou byl úspěch to, že se dostala až do semifinále. Manchester neprohrál ani jedno utkání ve vyřazovacích fázích a finále si tedy zasloužil.

Finále se hrálo ve Wembley v Anglii. Manchester měl tedy v tomto výhodu a chtěl se pomstít za dva roky starou finálovou porážku. Na začátku zápasu měla Barcelona územní převahu, ale Manchester výborně bránil a podnikal nebezpečné protiútoky. První velká šance přišla až ve 21. minutě Xavi přihrál Villovi, toho ale Van der Sar s obtížemi vychytil. Gól přišel ale o několik minut déle. Ve 28. minutě vymyslel opět Xavi krásnou přihrávku tentokrát na Pedra a ten střelou k přední tyči vstřelil první branku. Manchester tak musel otevřít hru a to přineslo kvalitní fotbal s několika příležitostmi vstřelit gól. To se povedlo Rooneymu. Narazil si několikrát se spoluhráči a střelou pod břevno vyrovnal. Barcelona se ale oklepala z inkasované branky rychle a vypracovala si ještě do konce poločasu šanci na gól, tu ale neproměnila. V druhém poločase ale Barcelona převzala plně iniciativu, odměnou jí byly dva góly. První z nich dal v 56. minutě Lionel Messi, když si narazil s Iniestou a vystřelil k levé tyči. Van der Sar na jeho střelu nedosáhl. Zápas rozhodl Villa technickou ránou do šibenice v 71. minutě. Barcelona pak do konce zápasu

dominovala s míčem na svých kopačkách. Barcelona mohla tedy po dvou letech zvednout opět nejcennější evropskou klubovou trofej. Sir Alex Ferguson po zápase prohlásil, že prohráli s nejlepším týmem světa. Lionel Messi se stal nejlepším střelcem ročníku s 12 góly. Vyrovnal tím rekord Ruuda Van Nistelrooye. (28, 51)

5.20 2011-2012

Mezi nejlepších šestnáct postoupily tyto týmy Bayern Mnichov, Neapol, Inter Milán, CSKA Moskva, Benfica, Basilej, Real Madrid, Olympique Lyon, Chelsea, Bayer Leverkusen, Arsenal, Olympique Marseille, APOEL Nikósie, Zenit Petrohrad, Barcelona a AC Milán.

Oba dva anglické velkokluby Manchester United a Manchester City vypadly už ve skupinové fázi. Arsenal pak v osmifinále prohrál s AC Milán 4:0 a Chelsea prohrála s Neapolí 3:1. S anglickými kluby to vypadalo tedy špatně. Arsenal pak dokázal doma porazit AC Milán 3:0, i to mu ale nestačilo. Chelsea, kterou převzal jako hlavní trenér neznámý Roberto Di Matteo, ten působil do té doby jako asistent trenéra, měla o něco lehčí úkol. Neapol nakonec porazila 3:1 v prodloužení a postoupila jako jediný anglický zástupce do čtvrtfinále. Ve čtvrtfinále se jí podařilo přejít přes Benficu. V semifinále ale narazila na obhájce z Barcelony. V Anglii se jí podařilo vyhrát 1:0. A v Barceloně se jí díky defenzivní hře podařila uhrát remíza 2:2. Ve finále jí čekal Bayern Mnichov, který přešel přes Basilej, Olympique Marseille a v semifinále na penalty i přes Real Madrid.

Finále se hrálo na stadionu v Mnichově, Bayern měl tedy výhodu domácího hřiště a mohl se stát prvním týmem, který tuto soutěž vyhraje na vlastním hřišti. Finále bylo ovlivněno řadou karetních trestů s předchozích zápasů. Favoritem byl Bayern Mnichov. Bayern převzal už od začátku zápasu otěže hry a držel balon, Chelsea vsadila opět na defenzivu a na protiútoky. První velkou šanci měl aktivní Robben, ale Čech ho vychytal. V prvním poločase byl Bayern jasně lepším týmem, branku se mu ale vstřelit s několika šanci nepodařilo. V druhém poločase se nic nezměnilo, gól se podařil Bayernu vstřelit ale až v 83. minutě, kdy nacentroval do vápna Kroos a Müller nedal hlavou výbornému Čechovi šanci. Vypadalo to, že je utkání rozhodnuto, ale dvě minuty před koncem srovnal po rohovém kopu hlavou Drogba. Utkání šlo tedy do prodloužení. V prodloužení fauloval ve vápně Drogba Ribéryho a kopala se penalta. Míč si vzal Robben ale přízemní ránu k tyči mu Čech chytil. Ve zbytku prodloužení byl opět o něco lepší Bayern, gól už ale nepadl a řada tedy přišla na penalty. Ty měl lépe rozehrané Bayern, poté co Neuer v první sérii vychytal Matu. Ve čtvrté sérii ale Čech vychytal Oliče. Ashley Cole pak srovnal na

3:3. Potom si postavil míč Schweinsteiger a trefil pouze břevno. Drogba pak penaltu proměnil a Chelsea tak mohla slavit první triumf v této soutěži. (29, 52)

Nejúspěšnější kluby v LM a PMEZ			
	Klub	vítězství	finále
1.	Real Madrid	9	12
2.	AC Milán	7	11
3.	Liverpool	5	7
4.	Bayern Mnichov	4	9
5.	Barcelona	4	7
6.	Ajax	4	6
7.	Manchester United	3	5
8.	Inter Milán	3	5
9.	Benfika	2	7
10.	Juventus	2	7

Nejúspěšnější země v LM a PMEZ			
	Klub	vítězství	finále
1.	Španělsko	13	22
2.	Itálie	12	26
3.	Anglie	12	19
4.	Německo	6	14
5.	Nizozemsko	6	8
6.	Portugalsko	4	9
7.	Francie	1	6
8.	Skotsko	1	2
9.	Rumunsko	1	2
10.	Jugoslávie	1	2

Nejúspěšnější týmy LM			
	Klub	vítězství	finále
1.	Barcelona	4	5
2.	Real Madrid	3	3
3.	AC Milán	3	6
4.	Manchester United	2	4
5.	Juventus	1	4
6.	Bayern Mnichov	1	4
7.	Chelsea	1	2
8.	Liverpool	1	2
9.	Ajax	1	2
10.	Porto	1	1

Nejúspěšnější země LM			
	Klub	vítězství	finále
1.	Španělsko	7	10
2.	Itálie	5	11
3.	Anglie	4	9
4.	Německo	2	5
5.	Nizozemsko	1	2
6.	Portugalsko	1	1

Počet zúčastněných klubů v LM		
	Klub	
1.	Španělsko	12
2.	Francie	10
3.	Německo	10
4.	Anglie	9
5.	Itálie	9
6.	Nizozemsko	7
7.	Belgie	5
8.	Portugalsko	5
9.	Rusko	5
10.	Turecko	5

Semifinále LM a PMEZ		
	Klub	
1.	Real Madrid	23
2.	Bayern Mnichov	14
3.	Barcelona	14
4.	AC Milán	13
5.	Manchester United	12
6.	Juventus	10
7.	Liverpool	9
8.	Benfika	8
9.	Inter Milán	8
10.	Ajax	8

Semifinále LM		
	Klub	
1.	Barcelona	9
2.	Manchester United	7
3.	Real Madrid	7
4.	AC Milán	7
5.	Bayern Mnichov	6
6.	Chelsea	6
7.	Juventus	5
8.	Liverpool	3
9.	Ajax	3
10.	Monako	3

Země s největším počtem vítězství v obou soutěžích, je Španělsko dosáhlo toho díky Realu Madrid(9) a Barceloně(4). Zemí, která dosáhla největšího počtu finálových zápasů, je Itálie. Povedlo se jí to 25, v roce 2003 byl ve finále Juventus i AC Milán. V Lize mistrů nejvíce vítězství dosáhlo Španělsko, nejvíce finále pak opět Itálie.

Nejvíce ročníků v řadě vyhrál Real Madrid. Povedlo se mu to ještě v Poháru mistrů evropských zemí pětkrát v řadě 1955/56 – 1959/60. V Lize mistrů se ještě žádnému týmu nepodařilo titul obhájit. V poháru Mistrů evropských zemí se podařilo obhájit titul třináctkrát. Třikrát se účastnili finále dva týmy z jedné země 2000, 2003 a 2008. Jediné město, kterému se podařilo vyhrát soutěž s různými týmy, je Milán. Ligu mistrů vyhrál Inter Milán i AC Milán.

Nejvíce gólů ve skupinové fázi se podařilo vstřelit Manchesteru United (1998/99) a Barceloně (2011/12) a to 20. Deportivo La Coruña (2004/05) a Maccabi Haifa (2009/10) naopak nevstřelily ve skupinové fázi ani jeden gól.

Barcelona drží nejdelší šňůru vítězství. Povedlo se jí to v 9 zápasech v řadě. Manchester United dokázal vyhrát dvanáctkrát za sebou na domácím hřišti. Nejdelší neporazitelnost si drží Manchester United, který dokázal neprohrát ve 25 zápasech v řadě.

nejlepší střelci LM a PMEZ		
	hráč	golů
1.	Raúl	71
2.	Ruud van Nistelrooy	56
3.	Lionel Messi	51
4.	Thierry Henry	50
5.	Alfredo di Stefano	49
6.	Andriy Shevchenko	48
7.	Eusébio	47
8.	Filippo Inzaghi	46
9.	Alessandro Del Piero	42
10.	Cristiano Ronaldo	39

nejlepší střelci LM		
	hráč	golů
1.	Raúl	71
2.	Ruud van Nistelrooy	56
3.	Lionel Messi	51
4.	Thierry Henry	50
5.	Andriy Shevchenko	48
6.	Filippo Inzaghi	46
7.	Alessandro Del Piero	42
8.	Cristiano Ronaldo	39
9.	Didier Drogba	39
10.	Fernando Morientes	33

Nejlepším střelcem Ligy mistrů a Poháru mistrů evropských zemí je Raúl. Ten nastřílel většinu gólů za Real Madrid (66) zbylé pak v Schalke 04. V Žebříčku ale s největší pravděpodobností budou v průběhu let stoupat Lionel Messi a Cristiano Ronaldo, kteří jsou ještě mladí, a proto nejspíše ještě nějaké góly přidají. Je velice pravděpodobné, že jeden z nich se dostane na první místo.

Pouze dvou hráčům se povedlo získat titul nejlepšího střelce jedno ročníku čtyřikrát v řadě a to Lionelu Messimu (Barcelona) a Gerdu Müllerovi (Bayern Mnichov). Lionel Messi pak drží ještě rekord nejvíce gólů v jednom ročníku a to 14 v sezoně 2011/12 a jako jedinému hráči se mu v jednom utkání Ligy mistrů podařilo vstřelit 5 branek. Bylo to v sezoně 2011/12 proti Bayeru Leverkusen. Nejstarším

hráčem, který v Lize mistrů skóroval je Ryan Giggs (Manchester United) ve 37 letech a 289 dnech, nejmladším Peter Ofori-Quaye (Olympique Marseille) v 17 letech a 194 dnech. Nejrychlejší branku vstřelil Roy Makaay v 10,12 sekundě.

Francisco Gento je jediným hráčem, který dokázal Ligu mistrů vyhrát šestkrát. Pokaždé s Realem Madrid. Clarence Seedorf dokázal jako jediný vyhrát soutěž se třemi různými kluby s Ajaxem, Realem Madrid a dvakrát s AC Milán.

Nejúspěšnější trenéři LM a PMEZ			
	trenér	vítězství	finále
1.	Bob Paisley	3	3
2.	Alex Ferguson	2	4
2.	Miguel Muñoz	2	4
4.	Carlo Ancelotti	2	3
4.	Ottmar Hitzfeld	2	3
4.	Ernst Hapel	2	3
4.	Helenio Herrera	2	3
8.	Josep Guardiola	2	2
8.	José Mourinho	2	2
8.	Vicente del Bosque	2	2

Nejúspěšnější trenéři LM			
	trenér	vítězství	finále
1.	Alex Ferguson	2	4
2.	Carlo Ancelotti	2	3
2.	Ottmar Hitzfeld	2	3
4.	Josep Guardiola	2	2
4.	José Mourinho	2	2
4.	Vicente del Bosque	2	2
7.	Marcello Lippi	1	4
8.	Louis van Gaal	1	3
8.	Fabio Capello	1	3
10.	Rafael Benitez	1	2
10.	Jupp Heynckes	1	2

Jediný trenér, kterému se podařilo vyhrát soutěž třikrát, je Bob Pasley. Všechny tři tituly získal s Liverpoolem. Nejúspěšnějším trenérem pouze na poli je Alex Ferguson, který se dokázal s Manchestrem United dostat čtyřikrát do finále a z toho dvakrát finále vyhrát. (54, 58)

6 Čeští účastníci Ligy mistrů

Umístění českých týmů v Lize mistrů				
2011/12	Plzeň	SF		
2010/11	Sparta	3.PK		
2009/10	Sparta	3.PK	Slavie	3.PK
2008/09	Sparta	3.PK	Slavie	3.PK
2007/08	Sparta	3.PK	Slavie	SF
2006/07	Liberec	3.PK	Ml. Boleslav	3.PK
2005/06	Slavie	3.PK	Sparta	SF
2004/05	Baník Ostrava	3.PK	Sparta	SF
2003/04	Slavie	3.PK	Sparta	OF
2002/03	Sparta	3.PK	Liberec	3.PK
2001/02	Slavie	3.PK	Sparta	2.SF
2000/01	Slavie	3.PK	Sparta	SF
1999/00	Teplice	3.PK	Sparta	2.SF
1998/99	Sparta	2.PK		
1997/98	Sparta	SF		
1996/97	Slavie	PK		
1995/96	-			
1994/95	Sparta	PK		
1993/94	Sparta	2.PK		
1992/93	-			
PK - předkolo				
SF - skupinová fáze				
OF - osmifinále				

Z tabulky je vidět, že české týmy velkých úspěchů v Lize mistrů nedosahují. Největší úspěch je postup AC Sparty Prahy v ročníku 2003/04 do osmifinále, v němž vypadla s AC Milán. Z tabulky je také vidět, že nejúspěšnějším českým týmem je AC Sparta Praha, která se dokázala dostat sedmkrát až do skupinové fáze. Do skupinové fáze se podařilo dostat ještě Slavii a Viktorii Plzeň a to jednou.

V Poháru mistrů evropských zemí největšího úspěchu dosáhla AC Sparta Praha a Dukla Praha. Sparta se v ročníku 1991/92 dostala až do semifinálové skupiny, kde obsadila druhé místo za pozdějším vítězem Barcelonou. V celkovém pořadí jí tedy patřilo 3. - 4. místo. Dukla se dokázala dostat v ročníku 1966/ 67 až do semifinále, kde jí vyřadil opět pozdější vítěz Celtic Glasgow. Poháru mistrů evropských zemí se účastnil ještě FC Baník Ostrava, v sezoně 1980/81 postoupil do čtvrtfinále. Hradec Králové postoupil do čtvrtfinále v ročníku 1960/61.

Čtyřem českým hráčům se podařilo Ligu mistrů vyhrát. V roce 2005 Vladimíru Šmicerovi a Milanu Barošovi s Liverpoolem, v roce 2007 Marku Jankulovskému s AC Milán a naposledy v roce 2012 Petru Čechovi za Chelsea.
(20, 21, 57)

7 Vyhřávají favorité?

Favority lze asi nejjednodušeji a nejpřesněji určit podle žebříčku koeficientů klubů UEFA. Body do žebříčku se počítají takto: sečtou se dosažené body klubu bez předkol v jedné sezoně + 1/5 z koeficientu země v aktuální sezoně (do roku 2009/2010 1/3). To nám určuje koeficient pro jednu sezónu. Rozhodující je pak celkový koeficient. Ten se spočte tak, že sečteme koeficienty s pěti předchozích sezon.

Příklad: AC Sparta Praha celkový koeficient rozhodující pro sezonu 2005/2006

sezona	body za klub	body za zemi	celkem
2004/2005	4	0,949	4,949
2003/2004	8	2,434	10,434
2002/2003	6	2,046	8,046
2001/2002	13	1,815	14,815
2000/2001	3	1,98	4,98
celkem	4,949+10,434+8,046+14,815+4,98		43,224

Uvedu zde vždy pět týmu s nejvyšším koeficientem UEFA pro aktuální sezonu a kam až se dostali v následujícím ročníku Ligy mistrů. Potom se ještě zaměřím, na jakém místě žebříčku koeficientů UEFA se pohybovali v minulé sezoně aktuální finalisté soutěže. Pro sezonu 2011/2012 v tabulce tedy uvedu koeficient klubu po sezoně 2010/2011 a umístění klubu v sezoně 2011/2012. První sloupec v tabulce obsahuje klub, druhý celkový klubový koeficient UEFA po konci předchozí sezony a třetí sloupec do jaké fáze Ligy mistrů se klub dostal. Druhá tabulka ukazuje, jak na tom byli aktuální finalisté v žebříčku koeficientů po konci předchozí sezony. Rok žebříčku uvádím o rok dříve, protože úspěch v aktuálním ročníku velmi ovlivňuje žebříček.

2011/2012		
klub	koeficient	umístění
Manchester United	151,157	skupinová fáze
Barcelona	141,465	semifinále
Chelsea	129,157	vítěz
Bayern Mnichov	118,887	finále
Liverpool	115,157	nehrál

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Chelsea	129,157	3.
poražený finalista	Bayern Mnichov	118,887	4.

2010/2011		
klub	koeficient	umístění
Barcelona	136,951	vítěz
Manchester United	125,371	finále
Chelsea	118,371	čtvrtfinále
Arsenal	115,371	osmifinále
Liverpool	115,371	nehrál

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Barcelona	139,951	1.
poražený finalista	Manchester United	125,371	2.

2009/2010		
klub	koeficient	umístění
Barcelona	121	semifinále
Chelsea	118	osmifinále
Liverpool	118	skupinová fáze
Manchester United	111	čtvrtfinále
AC Milán	110	osmifinále

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Inter Milán	87	11.
poražený finalista	Bayern Mnichov	98	8.

2008/2009		
klub	koeficient	umístění
Chelsea	124	semifinále
AC Milán	119	nehrál
Liverpool	118	čtvrtfinále
Barcelona	117	vítěz
Arsenal	110	semifinále

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Barcelona	117	4.
poražený finalista	Manchester United	107	6.

2007/2008		
klub	koeficient	umístění
AC Milán	133	osmifinále
Barcelona	119	semifinále
Liverpool	112	semifinále
Inter Milán	107	osmifinále
Arsenal	104	čtvrtfinále

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Manchester United	99	8.
poražený finalista	Chelsea	99	7.

2006/2007		
klub	koeficient	umístění
AC Milán	129	vítěz
Barcelona	127	osmifinále
Real Madrid	120	osmifinále
Inter Milán	112	osmifinále
Juventus	107	nehrál

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	AC Milán	129	1.
poražený finalista	Liverpool	105	6.

2005/2006		
klub	koeficient	umístění
Real Madrid	131	osmifinále
Valencie	123	nehrála
AC Milán	121	semifinále
Barcelona	117	vítěz
Liverpool	115	osmifinále

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Barcelona	117	4.
poražený finalista	Arsenal	93	10.

2004/2005		
klub	koeficient	umístění
Real Madrid	146	osmifinále
Valencie	139	skupinová fáze
Barcelona	134	osmifinále
Manchester United	119	osmifinále
Bayern Mnichov	105	čtvrtfinále

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Liverpool	90	10.
poražený finalista	AC Milán	99	9.

2003/2004		
klub	koeficient	umístění
Real Madrid	151	čtvrtfinále
Barcelona	140	nehrála
Manchester United	136	osmifinále
Valencie	131	nehrála
Bayern Mnichov	124	osmifinále

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Porto	86	15.
poražený finalista	Monako	45	57.

2002/2003		
klub	koeficient	umístění
Real Madrid	147	semifinále
Bayern Mnichov	133	skupinová fáze
Manchester United	125	čtvrtfinále
Barcelona	116	čtvrtfinále
Lazio Řím	106	nehrálo

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	AC Milán	69	23.
poražený finalista	Juventus	91	7.

2001/2002		
klub	koeficient	umístění
Real Madrid	114	vítěz
Manchester United	110	semifinále
Bayern Mnichov	110	čtvrtfinále
Barcelona	108	semifinále
Lazio Řím	105	1.skup. fáze

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Real Madrid	114	1.
poražený finalista	Bayer Leverkusen	56	29.

2000/2001		
klub	koeficient	umístění
Juventus	109	1.skup. fáze
Barcelona	103	1.skup. fáze
Bayern Mnichov	103	vítěz
Real Madrid	99	semifinále
Lazio Řím	94	2.skup. fáze

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Bayern Mnichov	103	3.
poražený finalista	Valencie	69	13.

1999/2000		
klub	koeficient	umístění
Juventus	121	nehrál
Ajax	91	nehrál
Bayern Mnichov	90	semifinále
AC Parma	87	v předkole
Lazio Řím	86	čtvrtfinále

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Real Madrid	74	10.
poražený finalista	Valencie	40	43.

1998/1999		
klub	koeficient	umístění
Paris Sain-Germain	8,7	nehrála
Juventus	8,2	semifinále
Ajax	7,8	skupinová fáze
Borussia Dortmund	7,7	nehrála
Barcelona	7,3	nehrála

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Manchester United	6,6	11.
poražený finalista	Bayern Mnichov	6,8	9.

1997/1998		
klub	koeficient	umístění
Juventus	8,7	finalista
Ajax	8,6	nehrál
Paris Sain-Germain	8,5	skupinová fáze
AC Milán	8,3	nehrál
Benfika	7,7	nehrála

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Real Madrid	5,5	15.
poražený finalista	Juventus	8,7	1.

1996/1997		
klub	koeficient	umístění
Ajax	9,1	semifinále
AC Parma	7,5	nehrála
Benfika	7,4	nehrála
AC Milán	7,3	skupinová fáze
Spartak Moskva	7,3	nehrála

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Borussia Dortmund	5,3	20.
poražený finalista	Juventus	6,7	10.

1995/1996		
klub	koeficient	umístění
Real Madrid	7,2	čtvrtfinále
Barcelona	7,1	nehrála
Ajax	7,1	finále
Porto	7,1	skupinová fáze
Juventus	7	vítěz

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Juventus	7	5.
poražený finalista	Ajax	7,1	3.

1994/1995		
klub	koeficient	umístění
Real Madrid	7,6	nehrál
Barcelona	7,2	čtvrtfinále
Juventus	7,1	nehrál
Anderlecht	7,1	skupinová fáze
AC Milán	7	finále

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Ajax	5,1	21.
poražený finalista	AC Milán	7	5.

1993/1994		
klub	koeficient	umístění
Real Madrid	7,8	nehrál
Barcelona	7,4	finále
Juventus	7,2	nehrál
AC Milan	7	vítěz
Olympique Marseille	6,9	nehrál

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	AC Milán	7	4.
poražený finalista	Barcelona	7,4	2.

1992/1993		
klub	koeficient	umístění
Real Madrid	7,9	nehrál
Bayern Mnichov	7,8	nehrál
Red Star Belgrade	7,7	nehrál
Barcelona	7,5	druhé kolo
Anderlecht	7,9	nehrál

	klub	koeficient	umístění v žebříčku
vítěz	Olympique Marseille	6,9	6.
poražený finalista	AC Milán	5,6	16.

Pro přehlednost uvedu ještě tabulky, jak na tom byly v žebříčku UEFA týmy, které se v jednotlivých ročnících dostaly do finále.

pořadí vítězů v žebříčku koeficientů		
sezona	vítěz	pořadí
2011/2012	Chelsea	3
2010/2011	Barcelona	1
2009/2010	Inter Milán	11
2008/2009	Barcelona	4
2007/2008	Manchester United	8
2006/2007	AC Milán	1
2005/2006	Barcelona	4
2004/2005	Liverpool	10
2003/2004	FC Porto	15
2002/2003	AC Milán	23
2001/2002	Real Madrid	1
2000/2001	Bayern Mnichov	3
1999/2000	Real Madrid	10
1998/1999	Manchester United	11
1997/1998	Real Madrid	15
1996/1997	Borussia Dortmund	20
1995/1996	Juventus	5
1994/1995	Ajax	21
1993/1994	AC Milán	4
1992/1993	Olympique Marseille	6
	průměr	8,8

pořadí vicemistrů v žebříčku koeficientů		
sezona	vítěz	pořadí
2011/2012	Bayern Mnichov	4
2010/2011	Manchester United	2
2009/2010	Bayern Mnichov	8
2008/2009	Manchester United	6
2007/2008	Chelsea	7
2006/2007	Liverpool	6
2005/2006	Arsenal	10
2004/2005	AC Milán	9
2003/2004	Monako	57
2002/2003	Juventus	7
2001/2002	Bayer Leverkusen	29
2000/2001	Valencie	13
1999/2000	Valencie	43
1998/1999	Bayern Mnichov	9
1997/1998	Juventus	1
1996/1997	Juventus	10
1995/1996	Ajax	3
1994/1995	AC Milán	5
1993/1994	Barcelona	2
1992/1993	AC Milán	16
	průměr	12,35

Z tabulek je vidět, že vítěz Ligy mistrů se pohyboval většinou (13 z 20) mezi prvními deseti týmy žebříčku klubů UEFA. U týmů, které se dostaly do finále, ale neuspěli v něm, je to podobné dokonce 15 z 20. Když si uvědomíme, kolik týmů o titul v Lize mistrů bojuje, myslím, že vybrat 10 favoritů není vysoký počet. Nemůžeme tedy přímo říct, že by první klub v žebříčku měl největší šanci na vítězství. Ale můžeme vybrat několik týmů podle žebříčku, když vybereme alespoň deset, tak s největší pravděpodobností jeden z nich soutěž vyhraje. Ještě větší pravděpodobnost bude, že se alespoň jeden z nich dostane do finále.

Týmům, co Ligu mistrů vyhrály a umístily se v žebříčku hůř než na desátém místě, bych se chtěl ještě více věnovat a zjistit, co hrálo hlavní roli v tom, že se umístily tak vysoko.

Ročníky, které jsou označeny v tabulkách žlutou barvou, se dají vysvětlit takto. Až od ročníku 1997/1998 se účastnilo Ligy mistrů více klubů z jedné země. Do té doby se účastnili Ligy mistrů pouze mistři svých zemí plus vítěz předchozí ročníku Ligy mistrů. Manchester United, Real Madrid, Borussia Dortmund, Ajax a Valencia hrají ve svých národních ligách s vysokou konkurencí. Nevyhrály tedy svoji domácí ligu pokaždé a nemohli tedy sbírat body do žebříčku koeficientů každou sezonu. To ovlivnilo jejich špatné postavení v žebříčku.

O sezoně 2009/2010, kdy vyhrál Ligu mistrů Inter Milán, nemůžeme mluvit o tom, že by Inter nebyl favorit. Je to tým, který se už dokázal dostat do finále Ligy mistrů a Poháru mistrů evropských zemí čtyřikrát a z toho ho dokázal dvakrát vyhrát, když nepočítáme úspěch v tomto ročníku. Je sedmým nejúspěšnějším týmem podle této statistiky. Velký vliv na tento úspěch sehrál i příchod nového trenéra Joseho Mourinha, který už předtím dokázal vyhrát překvapivě Ligu mistrů s Portem.

U ročníku 2002/2003 je to podobné AC Milán je také klub, který v Lize mistrů a Poháru mistrů sesbíral hodně úspěchů, dokonce ještě víc než Inter Milán. Do finále se dostal jedenáctkrát a sedmkrát dokázal vyhrát. Úspěšnější už je pouze Real Madrid. S takovým týmem se tedy musí vždy počítat. Za nízkým koeficientem stály především sezony 97/98 a 98/99, kdy se AC vůbec do Ligy mistrů nedostal. V sezoně 99/00 vypadl hned ze skupiny a to z posledního místa. V sezoně 2000/01 už dokázal postoupit z prvního místa ze skupiny v první skupinové fázi. Ze druhé skupinové fáze se mu už ale postoupit nepodařilo. V sezoně 2001/2002 se dokázal dostat až do semifinále Poháru UEFA. Na čemž je vidět jeho rostoucí forma, kterou v sezoně 2002/2003 využil.

Postup do finále Bayeru Leverkusen bylo překvapením. Je to tým, který nikdy nějak moc pohárových úspěchu nesesbíral.

Největším překvapením byla ale sezona 2003/2004, kdy se dostali do finále největší outsideři. Bylo to veliké překvapení. I když Porto o sezonu dříve dokázalo vyhrát Pohár UEFA, což už mohlo ukazovat jeho kvalitu. Monako ale v minulých sezonách žádného velkého úspěchu ale nedosáhlo. O to byl jejich postup do finále větším překvapením. I štěstí ale k fotbalu patří.

Když ale vypustíme tyto tři případy, můžeme říci, že největších úspěchů v této soutěži dosahují týmy z předních pozic žebříčku koeficientu UEFA týmů. Týmy z předních míst žebříčku jsou tedy právem považovány za největší favority turnaje. (56, 58, 61, 66)

8 Vyhrávají Ligu mistrů nejbohatší kluby?

Nejkvalitnější žebříčky o majetku klubů nám přináší asi firma Deloitte LLP a časopis Forbes. Firma Deloitte nám poskytuje informaci o příjmech z fotbalových činností. Forbes uvádí seznam nejbohatších klubů jejich hodnotu.

FORBES			
	2012	2011	2010
1	Manchester United	Manchester United	Manchester United
2	Real Madrid	Real Madrid	Real Madrid
3	Barcelona	Arzenál	Arzenál
4	Arzenál	Bayern Mnichov	Barcelona
5	Bayern Mnichov	Barcelona	Bayern Mnichov
6	AC Milán	AC Milán	Liverpool
7	Chelsea	Chelsea	AC Milán
8	Liverpool	Juventus	Juventus
9	Juventus	Liverpool	Chelsea
10	Schalke	Inter Milán	Inter Milán

FORBES			
	2009	2008	2007
1	Manchester United	Manchester United	Manchester United
2	Real Madrid	Real Madrid	Real Madrid
3	Arzenál	Arzenál	Arzenál
4	Bayern Mnichov	Liverpool	Bayern Mnichov
5	Liverpool	Bayern Mnichov	AC Milán
6	AC Milán	AC Milán	Juventus
7	Barcelona	Barcelona	Inter Milán
8	Chelsea	Chelsea	Chelsea
9	Juventus	Juventus	Barcelona
10	Schalke	Schalke	Schalke
11			Liverpool

DELOITTE			
	2010/11	2009/10	2008/09
1	Real Madrid	Real Madrid	Real Madrid
2	Barcelona	Barcelona	Barcelona
3	Manchester United	Manchester United	Manchester United
4	Bayern Mnichov	Bayern Mnichov	Bayern Mnichov
5	Arzenál	Arzenál	Arzenál
6	Chelsea	Chelsea	Chelsea
7	AC Milán	AC Milán	Liverpool
8	Inter Milán	Liverpool	Juventus
9	Liverpool	Inter Milán	Inter Milán
10	Schalke	Juventus	AC Milán

DELOITTE			
	2007/08	2006/07	2005/06
1	Real Madrid	Real Madrid	Real Madrid
2	Manchester United	Manchester United	Barcelona
3	Barcelona	Barcelona	Juventus
4	Bayern Mnichov	Chelsea	Manchester United
5	Chelsea	Arzenál	AC Milán
6	Arzenál	AC Milán	Chelsea
7	Liverpool	Bayern Mnichov	Inter Milán
8	AC Milán	Liverpool	Bayern Mnichov
9	AS Řím	Inter Milán	Arzenál
10	Inter Milán	AS Řím	Liverpool

DELOITTE			
	2004/05	2003/04	2002/03
1	Real Madrid	Manchester United	Manchester United
2	Manchester United	Real Madrid	Juventus
3	AC Milán	AC Milán	AC Milán
4	Juventus	Chelsea	Real Madrid
5	Chelsea	Juventus	Bayern Mnichov
6	Barcelona	Arzenál	Inter Milán
7	Bayern Mnichov	Barcelona	Arzenál
8	Liverpool	Inter Milán	Liverpool
9	Inter Milán	Bayern Mnichov	Newcastle United
10	Arzenál	Liverpool	Chelsea

DELOITTE			
	2001/02	2000/01	
1	Manchester United	Manchester United	
2	Juventus	Juventus	
3	Bayern Mnichov	Bayern Mnichov	
4	AC Milán	AC Milán	
5	Liverpool	Real Madrid	
6	Real Madrid	Liverpool	
7	Chelsea	Lazio Řím	
8	Arzenál	AS Řím	
9	Barcelona	Chelsea	
10	AS Řím	Inter Milán	

V tabulkách jsou označeny modrou barvou vítězové ročníku, žlutou barvou vicemistři. Je vidět, že vítěz Ligy mistrů byl až na jeden případ (FC Porto 2003/04), vždy v první desítce nejbohatších klubů. U vicemistrů bylo týmů, které se nevešly do první desítky, bylo víc. Podle žebříčku od časopisu Forbes, který jsem našel pouze do roku 2007, se jedná pouze o Liverpool v ročníku 2006/07, který se pohyboval na 11. příčce. Žebříčky od Deloitte jsem našel až do roku 2001. V tomto žebříčku se v roce 2007 Liverpool do první desítky ještě vešel, ale ročník 2003/04 bylo veliké překvapení a Monako s Portem se mezi velkokluby nepočítaly a jejich úspěch v tomto ročníku byl překvapením. V ročníku 2001/02 se mezi prvních deset

nevešel Bayer Leverkusen a v ročníku 2000/01 Valencie. Těchto případů je ale málo. Můžeme tedy říct, že velké úspěchy v Lize mistrů dosahují převážně bohaté velkokluby. Tento výzkum je omezený tím, že neobsahuje všechny ročníky Ligy mistrů ale pouze od ročníku 2000/01. (53, 55, 57)

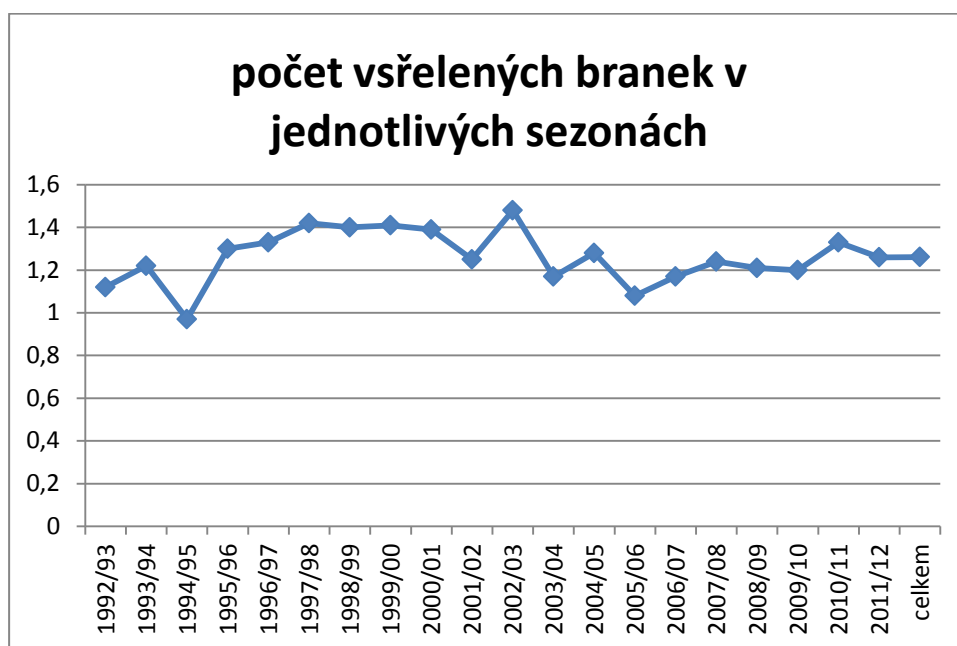
9 Vstřelené a obdržené góly

Zde bych se chtěl věnovat gólům. Zda padá nyní více nebo méně gólů než dříve. Kolik průměrně vstřelily týmy gólů za zápas a kolik jich průměrně obdržely v jednom ročníku. Pokusím se zjistit, zda je nějaká souvislost s počtem vstřelených a obdržených branek s úspěchem v soutěži. Uvedu zde v tabulkách, kolik gólů daly a kolik dostaly týmy, které se dostaly až do finále, a kolik gólů padlo průměrně za zápas. Do sezony 2000/2001 jsem nenašel nikde, kolik daly jednotlivé týmy průměrně gólů za zápas. Musel jsem si tedy spočítat, kolik gólů vstřelily celkem v celé sezoně a pak je vydělit počtem zápasů. U celkového průměru jsem spočetl, kolik gólů padlo celkem ve všech zápasech, pak jsem to vydělil počtem zápasů a pak ještě dvěma, protože zápas hrály dva týmy a já potřebuji průměr gólů na zápas jednoho týmu. Od sezony 2001/2002 jsem údaje o průměru gólů na zápas našel na stránkách UEFY. Musel jsem si tedy spočítat jenom průměr. To jsem udělal tak, že jsem sečetl všechny průměry jednotlivých týmů a vydělil jsem je počtem týmů. Průměrný počet obdržených a vstřelených gólů všech týmů je stejný.

vstřelené a obdržené branky finalistů							
ročník	vítěz	vstřelené	obdržené	vícemistr	vstřelené	obdržené	průměr všech
1992/93	Olympique Marseille	2,14	0,57	AC Milán	1,57	0,29	1,12
1993/94	AC Milán	1,63	0,25	Barcelona	2	0,87	1,22
1994/95	Ajax	1,64	0,36	AC Milán	1	0,55	0,97
1995/96	Juventus	2	0,82	Ajax	2	0,27	1,3
1996/97	Borussia Dortmund	2,09	0,91	Juventus	1,91	0,64	1,33
1997/98	Real Madrid	2	0,45	Juventus	2,09	1,36	1,42
1998/99	Manchester United	2,64	1,45	Bayern Mnichov	1,82	1,09	1,4
1999/00	Real Madrid	2,06	1,35	Valencie	1,59	1,06	1,41
2000/01	Bayern Mnichov	1,41	0,71	Valencie	1,35	0,53	1,39
2001/02	Real Madrid	2,06	0,82	Bayer Leverkusen	1,71	1,65	1,25
2002/03	AC Milán	1,24	0,82	Juventus	1,76	1,12	1,48
2003/04	FC Porto	1,54	0,92	Monako	2,8	1,46	1,17
2004/05	Liverpool	1,38	0,69	AC Milán	1,67	0,75	1,28
2005/06	Barcelona	1,85	0,38	Arsenal	1,15	0,31	1,08
2006/07	AC Milán	1,54	0,77	Liverpool	1,46	0,77	1,17
2007/08	Manchester United	1,54	0,46	Chelsea	1,54	0,62	1,24
2008/09	Barcelona	2,46	1	Manchester United	1,38	0,62	1,21
2009/10	Inter Milán	1,31	0,69	Bayern Mnichov	1,62	1,15	1,2
2010/11	Barcelona	2,31	0,69	Manchester United	1,46	0,54	1,33
2011/12	Chelsea	1,92	0,92	Bayern Mnichov	2	0,85	1,26
průměr celkem		1,838	0,7515		1,694	0,825	1,2615

Z tabulky je vidět, že když porovnáme vstřelené branky finalistů je číslo v téměř všech případech vyšší než je průměr. Když se podíváme na obdržené branky, je to podobné akorát naopak, finalisté obdrželi ve většině případů méně branek než je průměr. Takový výsledek se dal čekat. Zajímavá, z hlediska toho zda je lepší mít lepší obranu nebo útok, je pro nás poslední řádka v tabulce. Když totiž odečteme od průměrného počtu vstřelených branek vítězů průměr všech týmů $1,838 - 1,2615 = 0,5765$ a u vítězů podobné provedeme u obdržených branek $1,2615 - 0,7515 = 0,51$. Čísla 0,5765 a 0,51 jsou skoro stejná. To samé provedeme i u

neúspěšných účastníků finále $1,694 - 1,2615 = \mathbf{0,4325}$ a $1,2615 - 0,825 = \mathbf{0,4365}$. Zde se čísla 0,4325 a 0,4365 sobě blíží ještě více. Z toho, bychom mohli udělat závěr, že nejde říct, co vede víc k úspěchu, jestli spíše obranná hra nebo útočná. Je vidět, že oba dva faktory na úspěchu mají stejnou roli, alespoň podle tohoto výzkumu. To, že nám vyšel rozdíl u vítězů finále vyšší, se dalo čekat.

Z tohoto grafu je vidět kolik padalo branek v jednotlivých sezonách. Je z něho vidět, že nepadá v každé sezoně stejný počet branek. Ale ukazuje nám, že počet branek se průběžně nějak nezvyšuje ani nesnižuje. (58)

10 Vyhrávají vítězové Ligy mistrů i domácí ligu?

Zde bych chtěl zjistit, zda vítězové ročníku Ligy mistrů jsou v dané sezoně, tak dominantní, že dokážou vyhrát současně s Ligou mistrů i domácí národní ligu, nebo naopak zda se musí týmy spíše soustředit na jednu soutěž, a tím pádem v druhé soutěži, národní lize, trochu ztrácí.

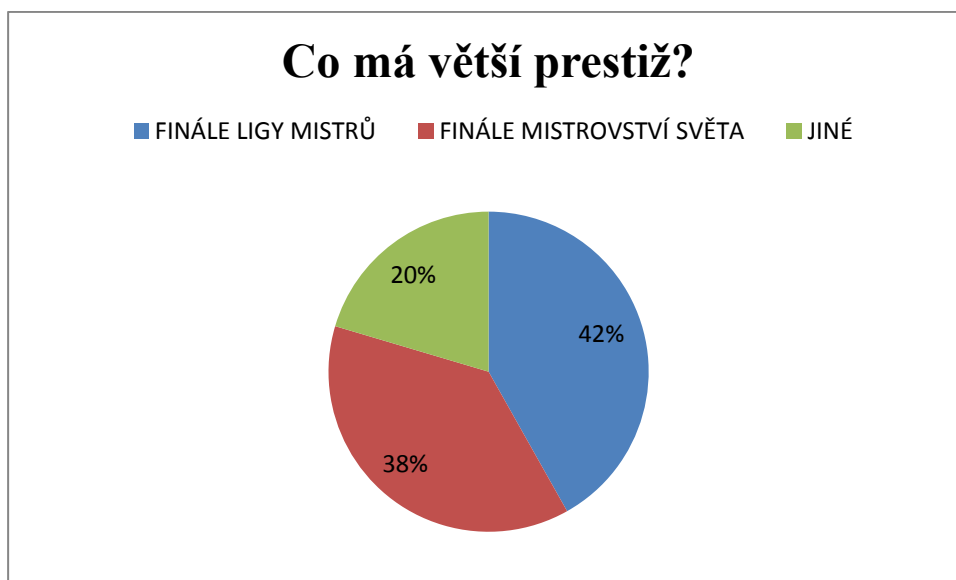
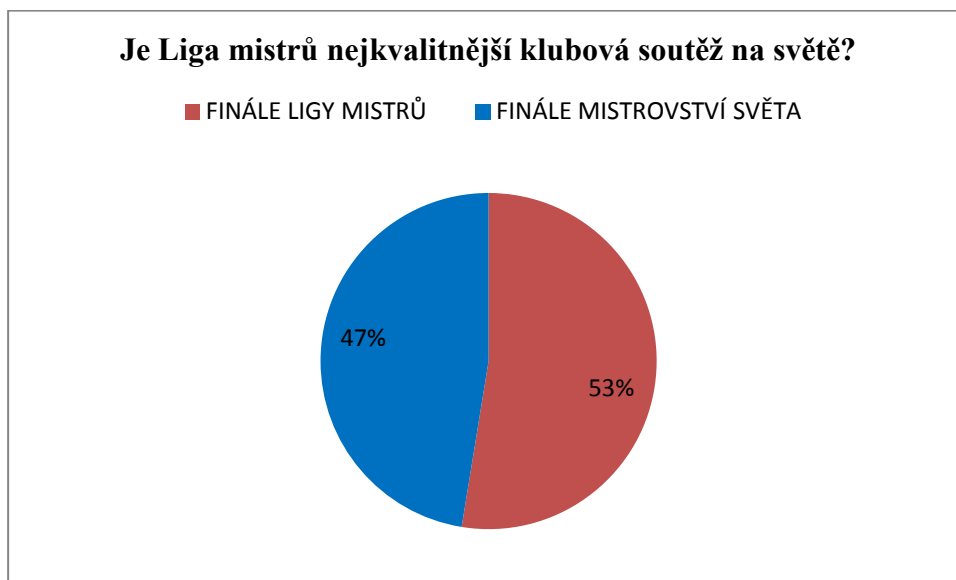
sezona	vítěz LM	umístění v NL
2011/2012	Chelsea	6
2010/2011	Barcelona	1
2009/2010	Inter Milán	1
2008/2009	Barcelona	1
2007/2008	Manchester United	1
2006/2007	AC Milán	4
2005/2006	Barcelona	1
2004/2005	Liverpool	5
2003/2004	FC Porto	1
2002/2003	AC Milán	3
2001/2002	Real Madrid	3
2000/2001	Bayern Mnichov	1
1999/2000	Real Madrid	5
1998/1999	Manchester United	1
1997/1998	Real Madrid	4
1996/1997	Borussia Dortmund	3
1995/1996	Juventus	2
1994/1995	Ajax	1
1993/1994	AC Milán	1
1992/1993	Olympique Marseille	1

Ročník 1992/1993 Marseille sice francouzskou ligu vyhrála, ale kvůli korupční aféře jí byl titul odebrán. Tento ročník tedy nebude počítat.

Desetkrát z devatenácti ročníků dokázal vítěz vyhrát i národní ligu. Tedy skoro v polovině případů. Devětkrát se to vítězi nepodařilo. Vítězové Ligy mistrů jsou většinou z nejkvalitnějších soutěží (Španělská liga, Anglická liga, Italská liga a Německá liga), kde mají velikou konkurenci. Ukazuje nám to tedy, že vítězové Ligy mistrů vždy nekralovali ročníku ve všech soutěží. A k vítězství v Lize mistrů museli někdy podřít na úkor národní ligu. Je to vidět například na jednom

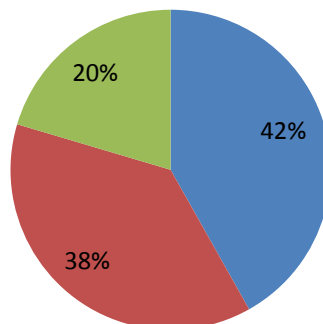
z největších velkoklubů Realu Madrid, kterému se nepodařilo ani jednou vyhrát Ligu mistrů a Španělsko ligu zároveň. V ročníku 2001/2002 obsadil ve Španělské lize až třetí příčku, 1999/2000 byl dokonce až pátý a 1997/1998 čtvrtý. Přitom Španělské lize společně s Barcelonou v průběhu její historie dominuje. Společně dokázaly získat 53 z 81 titulů. Z toho Real Madrid dokázal ligu vyhrát 32krát. Když vezmeme pouze ročníky, kdy se hrála Liga mistrů, tak Real společně s Barcelonou dokázaly vyhrát šestnáctkrát z dvaceti případů. Real z toho dokázal vyhrát sedmkrát. V ročnících 1997/1998, 1999/2000 a 2001/2002, kdy Real Ligu mistrů vyhrál, neskončil ani na 2. místě, ale na 3. 5. a 4. Z toho je vidět, že musel vítězství v Lize mistrů nejspíš podřídít úspěch v domácí Španělské lize. Desetkrát z devatenácti se ale podařilo vyhrát týmům jak Ligu mistrů, tak domácí ligu. Což není malé číslo a je z toho tedy vidět, že není problém vyhrát obě soutěže najednou. (57, 60, 62, 63, 64, 65)

11 Prestiž Ligy mistrů u fanoušků fotbalu

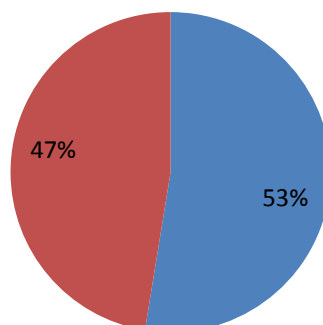
Co má větší prestiž?

■ FINÁLE LIGY MISTRŮ ■ FINÁLE MISTROVSTVÍ SVĚTA ■ JINÉ

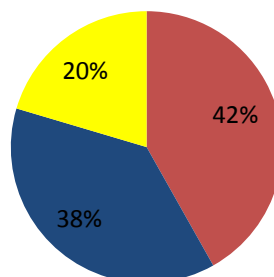
Co má větší prestiž?

■ FINÁLE LIGY MISTRŮ ■ FINÁLE MISTROVSTVÍ SVĚTA

Jaké utkání byste nejraději sledovali přímo na stadionu?

■ FINÁLE LIGY MISTRŮ ■ FINÁLE MISTROVSTVÍ SVĚTA ■ JINÉ

Tyto otázky jsem položil 98 lidem, kteří se o fotbal zajímají a sledují ho. Většina z nich fotbal aktivně hraje nebo hráli. Potřeboval jsem totiž odpovědi od lidí, kteří fotbal sledují.

Liga mistrů je v grafech označena vždy červenou barvou. Z grafů je vidět, že Ligu mistrů téměř všichni fotbaloví fanoušci považují za nejlepší klubovou soutěž na světě. V porovnání s národními soutěžemi, jako je Mistrovství světa ve fotbale a Mistrovství Evropy, je výsledek vyrovnanější. Podle fanoušků má Mistrovství větší prestiž než Liga mistrů a to o 37%. Ale v porovnání s Mistrovstvím Evropy je na tom naopak lépe Liga mistrů o 23%. Zajímavé je, že i když má podle fanoušků větší prestiž Mistrovství světa, dali by raději přednost sledovat finále Ligy mistrů než Mistrovství světa, to ale pouze o 4%. Poměrně velké zastoupení v posledním grafu má i část označená jiné. Zde dotázaní uváděli především zápasy anglické a skotské ligy. Je to způsobené nejpravděpodobněji tím, že tyto ligy jsou známé výbornou atmosférou na stadionech způsobenou fanoušky.

12 Závěry

Na začátku práce jsem si dal za cíl zmapovat historii Ligy mistrů, shrnout jednotlivé ročníky, porovnat úspěšnost jednotlivých týmů, zemí, trenérů a střelců, popsat systém soutěže. Zmapovat úspěchy českých účastníků. Dále jsem si dal za cíl, popsat co vede k úspěchu v soutěži, zda jsou úspěšné týmy v Lize mistrů úspěšní i ve své zemi a zjistit jak je Liga mistrů oblíbená u fotbalových fanoušků. Po prostudování řady dostupných publikací ve formě knih a sportovních časopisů, zaměřených především na fotbalovou tematiku jsem dospěl k závěrům:

- **Liga mistrů je nejkvalitnější klubová soutěž na světě, účastní se jí nejlepší hráči a trenéři. V oblíbenosti a kvalitě jí konkuruje pouze Mistrovství světa a částečně Mistrovství Evropy.**
- **V průběhu let se měnil její systém. Nejdříve se hrálo pouze vyřazovacím způsobem (Pohár mistrů evropských zemí) a startovat v ní mohli pouze mistři svých zemí. V roce 1992 byla soutěž přejmenována na Ligu mistrů, byly zavedeny skupiny, což zajišťovalo větší počet zápasů a tedy i větší přísun peněz. Zvyšoval se i počet týmů, které se mohou Ligy mistrů účastnit, v současné době až 4 týmy z jedné země.**
- **Mezi nejúspěšnější kluby v této soutěži patří týmy ze Španělska (Real Madrid, Barcelona), Itálie (AC Milán, Juventus, Inter Milán), Anglie (Manchester United, Liverpool) a Německa (Bayern Mníchov)**
- **České kluby v Lize mistrů velkých úspěchů nedosáhly. Pouze v sezóně 2003/04 se AC Sparta Praha dokázala dostat do osmifinále, jinak se českým týmům nikdy nepodařilo dostat dál než do skupinové fáze. V Poháru mistrů evropských zemí jsme dosáhli většího úspěch. V sezónách 1966/67 a 1991/92 náš tým obsadil vždy 3. – 4. příčku. 1966/67 se to povedlo Dukle Praha a 1991/92 Spartě Praha. Čtyři čeští hráči dokázali vyhrát Ligu mistrů v zahraničních klubech.**
- **Ligu mistrů se ještě nepodařilo vyhrát nikomu dvakrát za sebou. Z toho je vidět, že je to soutěž vyrovnaná a není lehké ji vyhrát.**

Podle klubového žebříčku koeficientů UEFA můžeme ale říci, kdo má největší naději na úspěch. Největších úspěchů dosahují týmy na prvních místech žebříčku.

- **Za úspěchem v Lize mistrů stojí také finanční situace týmů. Můžeme říct, že Ligu mistrů vyhrávají nejbohatší kluby. Nejbohatší kluby si totiž mohou dovolit nejdražší hráče, kteří bývají zpravidla i nejlepší.**
- **Zda vede k úspěchu spíše útočná nebo obranná hra se říci nedá. Podle statistik je bilance v tomto ohledu vyrovnaná. I když se podíváme na to, zda v průběhu historie gólů přibývá nebo ubývá, zjistíme, že se jednotlivé ročníky v tomto ohledu drobně liší, ale počet gólů se nijak nezvyšuje ani nesnižuje.**
- **Úspěch v Lize mistrů může ovlivnit počínání si týmu v jiných soutěžích především v lize ve své zemi. V polovině případů, kdy tým dokázal vyhrát nejprestižnější klubovou soutěž, nevyhrál ligu ve své zemi.**

Přínos práce vidím v přehledném zpracování historie Ligy mistrů, některých statistik. Čehož by mohli využít například novináři nebo fotbaloví fanoušci, co by se chtěli o této soutěži něco dozvědět.

13 Seznam literatury:

- 1) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1993, roč. 3., č. 6.
- 2) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1994, roč. 4., č. 6.
- 3) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1994, roč. 4., č. 8.
- 4) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1995, roč. 5., č. 1.
- 5) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1995, roč. 5., č. 7.
- 6) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1995, roč. 5., č. 8.
- 7) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1996, roč. 6., č. 2.
- 8) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1996, roč. 6., č. 6.
- 9) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1996, roč. 6., č. 8.
- 10) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1997, roč. 7., č. 3.
- 11) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1997, roč. 7., č. 6.
- 12) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1998, roč. 8., č. 6.
- 13) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1998, roč. 8., č. 8.
- 14) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1999, roč. 9., č. 4.
- 15) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1999, roč. 9., č. 6.
- 16) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1999, roč. 9., č. 9.
- 17) *Fotbal: Sport*. Praha: FOTBAL - SPORT, spol. s.r.o., 1999, roč. 9., č. 11.
- 18) GIFFORD CLIVE. *Fotbalová encyklopedie*. 2. vyd. Praha: Svojtka & Co, 2008, 144s.
- 19) MACHO, M. *Fotbal: vášeň 20. století : historie fotbalu ve faktech, názorech a obrazech*. 2., dopl. vyd. Praha: Euromedia Group - Knižní klub, 1999, 466 s. ISBN 80-242-0182-8.
- 20) MACHO, M. *Zlatá kniha fotbalu: historie a současnost nejoblíbenější hry na světě*. 1. vyd. Praha: XYZ, 2006, 519 s. Albatros Plus. ISBN 80-870-2135-5.
- 21) PONDĚLNÍK J. *Století fotbalu: Z dějin československé kopané*. 1. vyd. Praha: Olympia, 1986, 412 s.
- 22) *Pro football: magazín o mezinárodním fotbalu*. Praha: EGMONT ČR, s.r.o., 2005, č. 7. ISSN 1212-818X.
- 23) *Pro football: magazín o mezinárodním fotbalu*. Praha: EGMONT ČR, s.r.o., 2006, č. 7. ISSN 1212-818X.
- 24) *Pro football: magazín o mezinárodním fotbalu*. Praha: EGMONT ČR, s.r.o., 2007, č. 7. ISSN 1212-818X.
- 25) *Pro football: magazín o mezinárodním fotbalu*. Praha: EGMONT ČR, s.r.o., 2008, č. 7. ISSN 1212-818X.
- 26) *Pro football: magazín o mezinárodním fotbalu*. Praha: EGMONT ČR, s.r.o., 2009, č. 7. ISSN 1212-818X.
- 27) *Pro football: magazín o mezinárodním fotbalu*. Praha: EGMONT ČR, s.r.o., 2010, č. 7. ISSN 1212-818X.
- 28) *Pro football: magazín o mezinárodním fotbalu*. Praha: EGMONT ČR, s.r.o., 2011, č. 7. ISSN 1212-818X.

- 29) *Pro football: magazín o mezinárodním fotbalu*. Praha: EGMONT ČR, s.r.o., 2012, č. 7. ISSN 1212-818X.
- 30) PROCHÁZKA K. *Fotbal to je hra*. 2. vyd. Praha: Olympia, 1987, 359 s.
- 31) RADNEDGE, K. *50 let Poháru mistrů evropských zemí a Ligy mistrů: vášeň 20. století : historie fotbalu ve faktech, názorech a obrazech*. 1. vyd. Praha: Albatros, 2005, 288 s. Albatros Plus. ISBN 80-000-1708-3.
- 32) RADNEDGE, K. *Kopaná: velká encyklopedie : ilustrovaný průvodce světovým fotbalem*. 1. vyd. Praha: Svojtka a Vašut, 1997, 256 s. Albatros Plus. ISBN 80-718-0188-7.

13.1 Elektronické odkazy:

- 33) 1992/93 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-09-20].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=1992/index.html>
- 34) 1993/94 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-09-25].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=1993/index.html>
- 35) 1994/95 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-10-10].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=1994/index.html>
- 36) 1995/96 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-10-17].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=1995/index.html>
- 37) 1996/97 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-10-25].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=1996/index.html>
- 38) 1997/98 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-11-6]. Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=1997/index.html>
- 39) 1998/99 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-11-12].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=1998/index.html>
- 40) 1999/00 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-11-21].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=1999/index.html>
- 41) 2000/01 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-11-28].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2000/index.html>
- 42) 2001/02 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-12-2]. Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2001/index.html>
- 43) 2002/03 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-12-4]. Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2002/index.html>
- 44) 2003/04 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-12-10].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2003/index.html>
- 45) 2004/05 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-12-12].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2004/index.html>
- 46) 2005/06 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-12-16].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2005/index.html>

- 47) 2006/07 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-12-23].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2006/index.html>
- 48) 2007/08 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-12-26].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2008/index.html>
- 49) 2008/09 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2011-12-27].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2009/index.html>
- 50) 2009/10 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2012-06-13].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2010/index.html>
- 51) 2010/11 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2012-06-15].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2011/index.html>
- 52) 2011/12 Overview. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2012-06-16].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/season=2012/index.html>
- 53) Deloitte Football Money League. *Wikipedia* [online]. [cit. 2012-06-14]. Dostupné z:
http://en.wikipedia.org/wiki/Deloitte_Football_Money_League
- 54) European Cup and UEFA Champions League records and statistics. *Wikipedia* [online].
[cit. 2012-06-18]. Dostupné z:
http://en.wikipedia.org/wiki/European_Cup_and_UEFA_Champions_League_records_and_statistics
- 55) Forbes' list of the most valuable football clubs. *Wikipedia* [online]. [cit. 2012-06-14].
Dostupné z:
http://en.wikipedia.org/wiki/Forbes'_list_of_the_most_valuable_football_clubs
- 56) Fotbalové statistiky. [online]. [cit. 2012-06-13]. Dostupné z:
<http://fotbal.mertin.cz/charts/>
- 57) History. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2012-06-16]. Dostupné z:
<http://www.uefa.com/uefachampionsleague/history/index.html>
- 58) Champions League: Statistics. *UEFA.com: Champions League* [online]. [cit. 2012-06-12].
Dostupné z: <http://www.uefa.com/uefachampionsleague/index.html>
- 59) Library: Regulations. *UEFA.com* [online]. [cit. 2012-06-10]. Dostupné z:
<http://www.uefa.com/uefa/documentlibrary/regulations/index.html>
- 60) Ligue 1. *Wikipedia* [online]. [cit. 2012-06-13]. Dostupné z:
http://cs.wikipedia.org/wiki/Ligue_1
- 61) Národní koeficienty UEFA - úvod. *Eurofotbal.cz* [online]. [cit. 2012-06-13]. Dostupné z:
<http://www.eurofotbal.cz/clanky/narodni-koeficienty-uefa-uvod-129540/>
- 62) Německá fotbalová Bundesliga. *Wikipedia* [online]. [cit. 2012-06-13]. Dostupné z:
http://cs.wikipedia.org/wiki/N%C4%9Bmeck%C3%A1_fotbalov%C3%A1_Bundesliga
- 63) Premier League. *Wikipedia* [online]. [cit. 2012-06-13]. Dostupné z:
http://en.wikipedia.org/wiki/Premier_League
- 64) Primera División. *Wikipedia* [online]. [cit. 2012-06-13]. Dostupné z:
http://cs.wikipedia.org/wiki/Primera_Divisi%C3%B3n

65) Serie A. *Wikipedia* [online]. [cit. 2012-06-13]. Dostupné z:

http://cs.wikipedia.org/wiki/Serie_A

66) UEFA European Cup Coefficients Database. [online]. [cit. 2012-06-12]. Dostupné z:

<http://kassiesa.home.xs4all.nl/bert/uefa/data/index.html>